

หนึ่ง สู่ร่างใหม่...ขอกาบน้อยแห่งเมืองริ้วดี

ยอดเขาชิวหูสูงตระหง่าน รายล้อมด้วยภูเขาน้อยใหญ่ที่ทอดตัวสลับ
ซับซ้อน เป็นดั่งวิมานของเหล่าสรรพสัตว์ แมกไม้หนาพราวพรรณล้วนอุดมสมบูรณ์
มีมหานทีคดเคี้ยวหล่อเลี้ยงทุกพื้นที่

ปลายฤดูสารท แม้ใบไม้จะแห้ง แต่ก็ยังไม่ทิ้งความสดชื่นที่ถูกรังสรรค์
ด้วยธรรมชาติ เสียงวิหคขับขานโอบหะยานลือคลื่นลม ชนเส้นเล็กพลิ้วไหว
คลอเคลียกับแสงทองจากดวงอาทิตย์ที่สาดลงมา งดงามราวกับภาพวาดจาก
ฝีมือมวลเทพ

บนยอดเขามีเสียงตีฆ้องร้องป่าวของคนกลุ่มใหญ่ดังกึกก้อง เสียงฝีเท้า
ของผู้คนหลายกลุ่มที่เดินทางมารวมตัวกัน ณ ลานกว้าง มีพื้นที่โล่งตรงกลาง
เป็นลักษณะแปดเหลี่ยม ถูกล้อมด้วยอัฒจันทร์ไม้ขนาดใหญ่อันแข็งแรง

สถานที่นี้คือซุ้มโจรชิวหู

ผู้คนนั่งเบียดเสียดประจำที่รอชมสินค้าน่าสนใจอย่างใจจดใจจ่อ

บุรุษที่มีรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเหี้ยม ผิวคล้ำ แว่ตาดุตันประหนึ่งสัตว์
ร้าย กระซอกสายเชือกที่ผูกรั้งร่างหญิงชายจำนวนหนึ่ง จนพวกเขาถลาตามแรง
ดึงไปสู่พื้นที่โล่งตรงกลาง ทันใดนั้นชายอีกคนก็ปรากฏตัว ก่อนเอย่ต้อนรับ

ด้วยน้ำเสียงยินดี

“ข้า...เหมาต้าสง ยินดีต้อนรับทุกท่านสู่การประมุขมนุษย์ หากถุงเงินของพวกท่านหนักก็จะได้บิรารคนใหม่ที่มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง พวกท่านจะซื้อไว้ช่วยงานในเรือน จะเอาไปเป็นนางบำเรอ หรือจะขายต่อก็ย่อมได้ทั้งสิ้น จ่ายเพียงครั้งเดียวจบ ไม่ต้องเสียค่าแรงเพิ่ม ไม่ต้องสิ้นเปลืองค่าจ้างเช่นคนงานทั่วไป ที่สำคัญ...หากอยากได้ที่ระบายอารมณ์ก็ลงมือกับพวกเขาได้ฮ่าๆๆ รับรองว่าสินค้าเหล่านี้จะเป็นที่พึงพอใจของทุกท่านแน่!”

เสียงร้องอย่างตื่นเต้นของผู้รอชมดังสนั่น...

“เช่นนั้น...ต่อไปข้าขอเริ่มเลยนะขอรับ หากท่านใดประมุขสินค้าได้ ข้าจะลงนามยกคนผู้นั้นให้เป็นเอกสิทธิ์ของนายใหม่ที่มีประมุขราคาสูงที่สุดนะขอรับ”

“ประมุขเลย! ประมุขเลย!” บรรดาลูกค้าล้วนนิ่งไม่ติดที่เพราะตื่นเต้นกับสินค้าที่เป็นมนุษย์

การประมุขมนุษย์จะถูกจัดขึ้นทุกๆ สามเดือน เหล่าผู้คนที่มีถุงเงินหนักจึงดันดันเดินทางมายังเขาชีวหู่ ซึ่งเป็นสถานที่ขึ้นชื่อเรื่องลักลอบค้ามนุษย์เพื่อคัดเลือกหาสลักคนที่ถูกใจ

แน่นอนว่าการกระทำเหล่านี้ผิดกฎหมาย ทว่าทางการก็คล้ายเสือที่ไร้เขี้ยว หากทำอันใดกับกลุ่มโจรที่ลักลอบกระทำการอย่างอุกอาจกลุ่มนี้ได้ไม่ประกอบกับยุทธศาสตร์ของยอดเขาชีวหู่ซึ่งอยู่บนพื้นที่สูงชันลับซับซ้อน ทั้งยังอยู่ระหว่างชายแดนต้าไป๋กับแคว้นเยียน จึงทำให้ทางการยากที่จะเข้าถึงได้

จากมุมหนึ่งของอัฒจันทร์สูงที่เฝ้าแน่นด้วยกลุ่มบุรุษร่างฉกรรจ์ปรากฏผู้มาใหม่เป็นชายหนุ่มสองคนซึ่งมีรูปร่างสูงสง่าน่าเกรงขาม คนหนึ่งโหนกแก้มสูงรับกับเรียวคิ้วเข้มที่ตรงดิ่งดูปลายดาบ สันจมูกโด่ง ริมฝีปากหยักหนา แก้วโครงหน้าคมคายสะดุดตานนั้นปรากฏรอยแผลเป็นคล้ายพระจันทร์เสี้ยวตรงบริเวณหางตา ยาวจากขมับถึงกลางโหนกแก้ม

บุรุษอีกคนที่มีผิวคล้ำกว่า ใบหน้าซบตอ เขาขยับตัวเข้าไปใกล้อีกฝ่าย

ค้อมศีรษะลงเล็กน้อยก่อนกระซิบถาม “ท่านแม่ทัพขอรับ ให้ข้าเรียกทหารบุก
เลยหรือไม่ขอรับ”

“รออีกประเดี๋ยว ลักหนึ่งกำนัลรูปค้อยลงมือ” เสียงเข้มเอ่ยกระซิบ

ชายหนุ่มสบกับนัยน์ตาลุ่มลึกดูจุหลุมดำของนายใหญ่ พอเห็นฝ่ามือ
กร้านสับดีไลก์ลายๆ เขาก็รีบโน้มรับคำสั่ง ก่อนถอยร่นออกไปสั่งการทหาร
ที่ดักรออยู่ด้านนอก

พวกเขาคือความหวังเดียวที่ได้รับมอบหมายโดยตรงจากฮ่องเต้ให้
หลายซุ้มโจรแห่งนี้ให้ได้

เมื่อหัวหน้ากลุ่มโจรสาวยายสินคำผ่านไปคนแล้วคนเล่า กระทั่งถึงสินคำ
คนสุดท้าย...ชายหนุ่มผู้มีใบหน้านุ่มนวล สวมชุดเก่าชอมซ่อ

“งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา นี่คือทาสคนสุดท้ายแล้ว ต้องขอภัยที่รอบ
นี้ไม่มีม้าน้อยนัก ด้วยช่วงนี้ทางการออกตรวจตราเข้มงวด การขนส่งสินคำจึงเกิด
ปัญหาอยู่บ้าง หากพวกท่านไม่เอยากกลับบ้านมือเปล่า ก็โปรดเลือกหนุ่มน้อย
ผู้นี้ แม่จะดูแลกระแสรีบอบบาง แต่อย่างน้อยก็โปรดคิดในแง่ดี เพราะร่างเล็ก
ย่อมกินน้อย ไม่เปลืองข้าวสุก”

หลายชีวิตที่อยู่บนอัฒจันทร์ไม่ขบคิดด้วยสีหน้าคร่ำเคร่ง ผอมแห้ง
ราวกับไม้เสียบผี แคระแกร็นดุจสตรีอ่อนแอเช่นนี้ ทำงานนิดหน่อยก็คง
ล้มพับแล้วกระมัง แต่อีกนานกว่าจะมีสินคำรอบใหม่ อย่างน้อยได้เอาไปใช้งาน
บ้างก็ยังดี หากทำงานเียนักก็แค่ขายต่อคงไม่เสียหาย เมื่อคิดแล้วจึงตัดสินใจ
เสนอราคาแก่งแย่งกัน

ร่างเล็กนั่งพับขาตรงกลางวงล้อม แขนงหน้ามองไปรอบๆ ทั้งที่ดวงตา
แดงก่ำ ฟันขาวดลงบนริมฝีปากแห้งผากอย่างแรงประหนึ่งเครื่องบดเนื้อ ขยี้
จนเนื้อนุ่มขึ้นรอยซ้ำ ฝ่ามือบางเหยียดเกร็งก่อนขยำฝ่าบนหน้าตักจนขึ้นรอย
ยับ ด้วยสังเวชในชีวิตอาภัพของตน

‘เพราะข้าเกิดมาต่ำต้อยไร้บิดามารดาเช่นนั้นหรือ คนพวกนี้ถึงเห็นข้า
เป็นเยี่ยงสัตว์ตัวหนึ่ง คำขายราวกับมิใช่มนุษย์ แต่ถูกสวมปลอกคอก็กลายเป็น

เป็นดังสุนัขเชื่องๆ เฝ้ารับเจ้านายใหม่'

แม้จะพยายามหนีที่ครั้งก็ถูกจับกลับมาที่เก่า ลูกชายว่างกำยำลงโทษด้วยการทุบตี ยามนี้ถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยนเจ้านาย ลูกบังคับขายเป็นทาส จึงได้แต่ภาวนาขอให้ผู้ซื้อเป็นนายที่ดี อย่างน้อยคงได้รับการปฏิบัติเช่นมนุษย์บ้างก็พอ

จับพลันนั่นเอง ชายฉกรรจ์กลุ่มใหญ่ที่สวมชุดทหารของทางการพร้อมด้วยอาวุธเต็มมือ เข้ากระชับพื้นที่เพื่อจับตัวกลุ่มโจรลักลอบค้ำมนุษย์และผู้ร่วมประมุขซื้อขาย ผู้คนที่อยู่บนอัฒจันทร์ไม่แตกฮือก่อนวิ่งหลบหนี

ผู้อ่อนแอถูกรวบตัว ผู้ต่อต้านถูกสังหาร!

การต่อสู้เกิดขึ้นอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ลมหายใจของหลายชีวิตพลัดปลิว อีกหลายชีวิตบาดเจ็บสาหัส เสียงอาวุธปะทะกันดังสนั่น โลหิตสาครกระเซ็นคล้ายท่าฝนจากขุมนรก

ร่างเล็กเห็นโอกาสจึงอาศัยช่วงซุลมุนกระตุกเส้นเชือกที่ล่ามตน รวบไว้ในมือที่ถูกมัดก่อนยกปลายลงหมอบคลานไปซ่อนตัวหลังร่างโจรที่ซุ่มโขกด้วยโลหิตแดงฉาน ญู่เชือกกับปลายดาบในมืออาบเลือดนั้นจนได้รับอิสระ ชุ่มสังเกตุการณ์แล้วจึงตัดสินใจคลานหลบกลุ่มคนที่กำลังต่อสู้กัน หลบเลี้ยวคพที่ล้มตายประหนึ่งใบไม้ร่วงเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น เมื่อสัมผัสโลหิตอุ่นของผู้เสียชีวิตก็ทำให้ประหวั่นพรั่นพรึงในใจ

'ข้าต้องหนีไปให้ได้...'

ร่างเล็กสุดลมหายใจเข้าลึกๆ รวบรวมสติและความกล้าที่เหลือนัยตัวลุกขึ้นเพื่อหลบหนี จับพลันนั่นเองโจรฉกรรจ์ผู้หนึ่งก็วิ่งตรงเข้ามาขัดขวางประกาศกร้าวด้วยน้ำเสียงอำมหิต

"คิดว่าจะหนีได้รึ เจ้าเป็นสินค้าของข้า อย่าได้ฝันไปเลย!"

อีกฝ่ายสะอึก ใจหล่นวูบ ร่างแข็งเกร็งด้วยความหวาดกลัว

อีกนิดเดียว...นิดเดียวเท่านั้นก็จะหนีรอดแล้ว...

ทันใดนั้นบุรุษผู้องอาจที่ถูกเรียกขานว่า 'ท่านแม่ทัพ' ตามตัวเบือนโลหิต

โซมกาย แผลเสียดังกังวานก้อง ปลายดาบมุ่งร้ายใส่กลุ่มโจรค้ำมนุษย์
“เจ้าต่างหากที่ย่าฝันว่าจะรอดไปได้ เจ้าโจรชั่ว!” ลั่นเสียงกำราบเขาก็
หันไปตวาดไล่อีกคน

“ไปซะ!”

ร่างเล็กเบิกตาโพลง ใบหน้าซีดไร้สีเลือดตีนกล้วอย่างที่สุด รวบรวม
ความกล้าที่เหลือเอ่ยขอบคุณด้วยเสียงสั่นเครือ “ข้าเป็นหนี้ชีวิตท่านแล้ว ชะ...
ขอบคุณ...ขอบคุณท่านมาก! หากชาติหน้ามีจริง ข้าจะกลับมาตอบแทนท่าน
แน่” กล่าวจบก็พาตัวเองหนีสุดชีวิต

แสงสีแดงของตะวันยามเย็นคล้ายผืนผ้าสีแดงสด

ร่างเล็กวิ่งหนีเข้าไปในป่าอย่างลนลาน หย่าสูงและกิ่งไม้ที่ระตามพื้นคือ
อุปสรรคในการหลบหนี โดนบาดและเกี่ยวจนขาเป็นแผล ทว่าความเจ็บนั้น
มิใช่เรื่องสำคัญ การมีชีวิตอย่างอิสระต่างหากคือสิ่งที่ใฝ่ฝัน

สายลมที่พัดผ่านร่างขณะวิ่งมิได้ทำให้รู้สึกเย็นสบาย หยาดเหงื่อคล้าย
เมล็ดงาผุดขึ้นตรงไรผม แล้วค่อยๆ ไหลลงจนโซมกาย ร่างเล็กวิ่งต่อไปอย่าง
ไม่คิดชีวิต ตราบใดที่ยังมีแรง สองขานี้ก็ถูกใช้แทนปีกเพื่อโอบยบินไปสู่อิสรภาพ

ยามนั้นเกิดเหตุการณ์ทางธรรมชาติ ฟ้าดินคล้ายพิโรธกับการกระทำ
ของมนุษย์ ฆ่าฟันกันจนเขาชีวิตหิวอันแสนสงบกลายเป็นทะเลเลือดคารคูลิ่งด้วย
ความตาย หยาดพิรุณโปรยเม็ดก่อนเทกระหน่ำลงมาหาใหญ่ ท้องฟ้าสีแดง
ถูกกลบด้วยเมฆทะมึน

ในความมืดมืดไร้แสงจันทร์และดวงดาว อสนีบาตสีม่วงฟ้าดลงมายัง
เบื้องล่าง เสียงดังกึกก้องกัมปนาทราวกับประกาศความพิโรธ

เปรี้ยง! เปรี้ยง!

ทันใดนั้นพสุธาแข็งแกร่งก็ทลาย ทำเอาผู้หลบหนีลื่นไถลตกจากยอด
เขา ม้วนตัวหลายตลบแล้วจมอยู่ในกองดินอันเย็นเฉียบ

ท่ามกลางสายฝนกระหน่ำ ร่างเล็กยังคงติดพ้อต่อสวรรค์ด้วยสติที่เหลือ

น้อยนิดกับลมหายใจระรวย ดวงตาปรือพยายามเบิกมองท้องฟ้าทะมึน กลิ่น
ไอดินกลบกลิ่นเลือดในโพรงปาก

ภาพสุดท้ายยังนึกถึงบุรุษร่างใหญ่ผู้ช่วยชีวิต...

ตั้งแต่จำความได้ ตนไว้วสนา ระเหเร่ร่อน ประทังชีวิตด้วยอาชีพ
ขอทาน ตั้งแต่ถูกจับมาอยู่ในซุ้มโจรนี้ก็มิเคยได้รับการปฏิบัติแบบมนุษย์ เป็น
เยี่ยงสัตว์ที่ถูกเลี้ยงดู เพียงเพราะเจ้านายมิพึงพอใจในรูปร่างเล็กและเรียวแรง
ที่มีน้อย จนไม่มีผู้ใดซื้อตัว แตกต่างจากคนอื่นที่ไม่มานานก็ถูกจำหน่ายออกไป
อย่างรวดเร็ว

นานวันเข้าจึงกลายเป็นกระสอบทรายให้โจรชั่วรุ่มซุ่ม ระบายความ
แค้นที่ไม่อาจหาทำมิได้ มิหนำซ้ำยังต้องเสียข้าวสุกเพื่อเลี้ยงดู เมื่อคับแค้นจน
คิดหนีก็ถูกจับกลับมาได้ทุกครั้ง แน่หนอนว่าผลของการหลบหนีย่อมเจ็บปวด
สาหัส การกระทำของแม่ทัพผู้นั้นจึงนับเป็นความเมตตาที่ตราตรึง มีอาจสลับ
ออกจากใจหาส่น้อยผู้นี้ได้

‘ชาตินี้ข้าคงไว้วสนาตามปากที่เอ่ย ชาติหน้าข้าขอเกิดเป็นวัวเป็นควาย
รับใช้ท่าน ตอบแทนหนี้บุญคุณครั้งนี้’

เสียงสายฝนค่อยๆ เบาลง ความหนาวเย็นที่กัดผิวหนัง รวมถึงความ
เจ็บตามร่างกายค่อยๆ เลือนหาย ร่างนี้ไม่รับรู้ถึงความรู้สึกอันใดอีก...

สามเดือนต่อมา

บนถนนสี่เงินยวงกลางตลาดเขินดีในเมืองรั้วฉี ชายแดนระหว่างแคว้น
ต่ำไปกับแคว้นเยียน คึกคักด้วยร้านค้าทุกประเภท ทั้งร้านอาหาร ร้านผ้า ร้าน
เครื่องประดับ โรงเตี๊ยม หอนางโลม และบ่อนการพนัน รวมถึงร้านจำหน่าย
สินค้าขนาดย่อมที่ตั้งอยู่ทั้งสองข้างทาง ตรอกเล็กตรอกใหญ่ต่างคับคั่งไปด้วย
ผู้คน

หน้าร้านเจียวาน กลิ่นเบ็ดเตล็ดน้ำผึ้งหอมโชยอบอวลยวนนำลายผู้สัญจร
ผ่านไปมาไม่น้อย นี่เป็นอาหารชื่อดังของเมืองรั้วฉี ทำเอาขอทานน้อยอย่าง

หมิงจิวถึงกับชะงักพิ่เท้า ยืนเช็ดน้ำลาย นัยน์ตาจ้องมองเบ็ดตัวใหญ่อวบอ้วน จากด้านนอกร้าน เนื้อสีน้ำตาลทองที่เจิดจรัสคล้ายทองคำจางแล้วจางเล่า ถูกยกไปบริการลูกค้าในร้าน

หมิงจิวกำมือพลางกลืนน้ำลาย เสี่ยงท้องร้องประท้วงว่า แม่ต้องตาย ก็ขอให้ได้ลิ้มรสเนื้อเบ็ดอวบๆ หวานฉ่ำสักชิ้น หรือไม่กี่ขอแค่ได้ลองกัดสักคำ

หากเป็นภาพก่อนออกยากินสิ่งใดยอมได้กิน ไม่เคยต้องอดยาก ถ้าไม่ เป็นเพราะอุบัติเหตุทางเครื่องบิน วิญญาณก็คงไม่ต้องหลุดมาอยู่ในร่างขอทาน ยากจนเช่นนี้

พอย้อนนึกถึงกาลก่อน ตอนนั้นเครื่องบินที่โดยสารปะทะกับพายุขนาดใหญ่จนร่วงจากท้องฟ้าตกลงสู่พื้นดินที่สูงราวสี่หมื่นกว่าฟุต นางได้แต่ทำใจว่า ต้องจบชีวิต

นับเป็นปาฏิหาริย์ที่ได้มีชีวิตที่สอง ทว่าไฉนสวรรค์ถึงส่งวิญญาณนาง มาอยู่ในร่างของขอทานที่นอนตายอนาถอยู่กลางป่าเขา ซ้ำยังเป็นหญิงที่คล้าย ชายเสียมากกว่า

หมิงจิวจำได้ว่ายามที่ตื่นขึ้นมาในชีวิตที่สอง นางรู้สึกปวดไปทั้งร่าง หนาวถึงกระดูก ชุดที่สวมก็เก่ามอซอและยังขาดลุ่ย รอบกายเป็นป่าทึบ บรรยากาตอิมครีมแม้จะเป็นช่วงกลางวัน

คราแรกแสนปลาบปลื้มดีใจที่รอดชีวิตจากเครื่องบินตกมาได้ แต่เมื่อ เห็นเงาตัวเองที่สะท้อนกับลำธารแล้ว ใจของนางก็ทล่นฮวบ ยิ่งพินิจมองเสื้อผ้า ก็ยิ่งมั่นใจว่ามีใช้ช่วงเวลาเดิมที่ตนเคยมีชีวิต แต่ย้อนเวลากลับมาในอดีตอัน แสนยาวนาน

เมื่อสวรรค์เล่นตลกเช่นนี้ นางจึงมีอาจเหลือเสียด จำต้องใช้ชีวิตที่สอง ในร่างใหม่ ทว่าการมีชีวิตในยุคที่ไม่คุ้นเคยช่างยากนัก นอกจากไร้เงินทอง ติดตัว ยังไร้บ้านพักอาศัย จำต้องนอนใต้ต้นไม้บ้างในถ้ำบ้าง และประทังชีวิต ด้วยผลไม้ป่า

นางตระหนักดีว่า หากอยู่ในป่าเขาเช่นนี้ต่อไปคงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน

ถ้าไม่กลายเป็นอาหารของสัตว์ล่าเนื้ออย่างเสือหรือสิงโต ก็อาจป่วยตายด้วยโรคภัยร้ายรักษาเป็นแน่ นางจึงใช้ความพยายามเดินตามแหล่งน้ำลงจากเขาสูง ใช้เวลาหลายวันกว่าจะเดินมาถึงเขตเมือง และกลายเป็นขอทานน้อยผู้เร่ร่อน

ด้วยสถานะคนจร นางมีอาจฝันถึงการมีชีวิตแบบหญิงสาวได้อีก...

ยามนี้หมิงจิ๋วสวมชุดขอทานแบบบุรุษ ผ้าสีซีดและเก่ามอซอ ปกปิดสถานะของสตรีเพื่อความปลอดภัยในการมีชีวิต ยืนหิวจนตาลาย เพราะสองวันที่ผ่านมามีเพียงชาลาเปาเท่านั้นที่ตกถึงท้อง

นางจ้องมองเปิดเนื้อสีทองเข้มๆ ราวกับว่ามันเป็นอัญมณีอันล้ำค่า ก่อนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ รวบรวมกำลังตั้งหลัก ขยับจุ่มกรั้นไปมาตอบสนองกลิ่นเบ็ดอย่างน้ำผึ้ง พร้อมตั้งปณิธานในใจ

‘วันนี้ละ! เจ้าเปิด...เจ้าจะต้องมาเป็นของข้า’

หมิงจิ๋วส่งสายตาดูสัตว์นักล่ากระหายเลือดจ้องมองเหยื่อที่อยู่บนจานขาว แค่นี้เพียงเหยื่อเข้ามาใกล้ นางก็กลาตัวออกไปเต็มแรง ยึดแขนสองข้างอย่างว่องไวประหนึ่งอาวุธ ฉีกยิ้มกว้างคล้ายการเดิมพันครั้งนี้นางต้องเป็นผู้ชนะ

อีกก้าวเดียว...

แค่คืบเดียว...

เจ้าเปิด...

ของรักของข้า...

ปึก!

หญิงสาวล้มคว่ำจนร่างชา ใบหน้าสัมผัสกับความร้อนบนพื้นในยามกลางวัน แขนและขาปวดแสบเพราะแผลถลอก นางหันไปมองก้อนพื้นต่างระดับ หากมีไข่ขอบพื้นของร้านเจียวานที่ไม่เท่ากัน ปานนี้นางคงได้นั่งลิ้มรสเนื้อเบ็ดอย่างน้ำผึ้งอันเลื่องชื่อไปแล้ว

เลี้ยวเออร์ของร้านหันไปมองขอทานหน้าเดิม ก็ครั้งก็หนแล้วที่ขอทาน

ผู้นี้พยายามจะขโมยอาหารที่ร้าน หากมีรางวัลนักพยายามคงไม่พ้นขอทานผู้นี้เป็นผู้ชนะ เขาคิดแล้วก็ส่ายหน้าก่อนสะบัดมือไล่

“ไปๆ รีบไปก่อนถ้าแก่จะมาเห็น ไป!”

หมิงจิวกัดปากด้วยความเจ็บใจ แต่จะทำเช่นไรได้ ผู้แพ้ในสงครามย่อมมีอาจเรียกร่องสิ่งใด นางคิดเช่นนั้น ก่อนเดินคอตกลายเนื้อเบ็ดสีทองมันวาว โสเซหอบความหิวมาถึงแผงลอยของร้านหมอดูที่อยู่ตรงข้ามกับโรงเตี๊ยมปาง-
เหมา ทั้งตัวลงนั่งข้างหัวหยินเจ้าของร้านหมอดูผู้ซึ่งเชื่อว่าแม่นยาถึงเปิดใน
สิบส่วน

หัวหยินหันไปมองหมิงจิว เห็นนางถอนหายใจสามครั้งติดกัน พอได้
ยินเสียงห้องร้องโครกครากแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ “เจ้านี่นะ! เห็นร้านข้าเป็นที่
นั่งเล่นหรืออย่างไรกัน ถึงมานั่งถอนหายใจได้ทุกวัน มาที่ไรไม่มีลูกค้าเข้าร้าน
ทุกที ฮือ!”

หมิงจิวมองเหม่อ หาได้สนใจคำบ่นของหัวหยินไม่ แม้หมอดูสาวผู้
จะปากร้ายเพียงใด ทว่าในยามขอทานตัวเล็กไร้ที่พึ่งไม่มีอาหารตกถึงท้อง ก็
มักได้หัวหยินผู้ยื่นมือเข้าช่วยไม่ให้อดตาย นางจึงเกาะติดร้านหมอดู มานั่ง
ถอนหายใจให้หัวหยินฟังทุกวัน

“นี่! ข้าบ่นเจ้า ด่าเจ้า รำคาญเจ้า ไล่เจ้า แต่เจ้าไม่ฟังข้าเลย ข้าต้อง
ปากเปียกปากแฉะพูดคนเดียวทุกวัน เจ้านี่มัน...” หัวหยินหมดคำพูด ได้เพียง
มองค้อนอีกฝ่ายตาเขียวบ๊ัด

หมิงจิวหันไปมองด้วยสายตาแว่ววน “ข้าหิว...”

นางนึกถึงเหยื่อบนจานขาวที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม ทว่ามิอาจล่ามาได้ เสียง
เล็กบ่นอุบอิบ

“ของรักของข้า...เฮ้อ...”

นางชั้นเข้าก่อนซุกหน้าลงบนหน้าขาอย่างไร้เรี่ยวแรง เสียงรำพึงรำพัน
อย่างอวรณ์หาได้สร้างความน่าเห็นใจในสายตาหมอดูสาวไม่ หัวหยินเขก
มะเหงกลบนศีรษะขอทานที่อยู่ข้างกายสองสามครั้งจนอีกฝ่ายร้อง

“เจ้าไปขโมยเบ็ดอีกแล้วสินะ ไม่เซ็ดเลยอย่างนั้นรี! ข้าบอกแล้วว่าดวงเจ้าทำชั่วไม่ขึ้น ยังจะไปขโมยของอีก แบบนี้ต้องตีให้ตาย!”

“ไอ้ย...ไอ้ย...ข้าเจ็บนะ” หมิงจิ๋วยกมือขึ้นลูบศีรษะเพื่อคลายความเจ็บ

“ก็ข้าหิวนี่! วันนี้ไม่มีใครให้เงินหรืออาหารแก่ข้าสักคน ข้าก็มีชีวิตนะ คนรวยพวกนั้นมีเงินเยอะเยอะ ข้าแค่ขโมยนิดหน่อยจะเป็นไร” นางเถียงคอบเป็นเอ็น

ห่าวหยินฟังคำโต้เถียงแล้วเดือดดาล ง้างมือขึ้นอีกครั้ง ทว่าหมิงจิ๋วรีบมุดศีรษะ ไขแขนบังเพื่อป้องกันตัวเอง

“พอแล้วๆ ข้าขอโทษ...พอใจหรือยัง!”

“เฮ้อ...เจ้านี่นะ”

ปากบ่นทว่ามือกลับลดลง ห่าวหยินเอื้อมหยิบซาลาเปาในห่อกระดาดแล้วยื่นให้อีกฝ่าย

ความหอมโชนเตะจมูกวงไวของหมิงจิ๋ว นางรีบรับมาพร้อมรอยยิ้ม ลืมความกลัวเมื่อครู่จนสิ้น

“ขอบคุณ มีแต่พี่ห่าวหยินที่ดีต่อข้า” ซาลาเปาถูกยัดเข้าไปในปากแล้วเคี้ยวกลืนอย่างรวดเร็ว “อร่อยจัง!”

ห่าวหยินเห็นความซื่อตรงของเด็กสาวแล้วก็อดยิ้มมิได้ “เจ้านะ กินอะไรก็อร่อยไปหมด เห็นเจ้ากินแล้วข้าก็อร่อยตาม”

หมิงจิ๋วยิ้มพลางทำหน้าทะเล้น “นี่พี่...วันนี้หลอกได้ก็คนแล้ว”

ห่าวหยินหุบยิ้ม แม้มริมฝีปากแล้วมองค้อนอีกฝ่ายทันที “จะหาเรื่องข้าหรืออย่างไร”

หมิงจิ๋วรีบโบกมือ “เปล่าๆ ข้าแค่เป็นห่วงเลยถาม” นางยัดซาลาเปาขึ้นสุดท้ายเข้าปาก เคี้ยวไม่ทันหมดก็ยี้ตอกล่าวเสียงอู้อี้ “ถ้ามีคนมาดูดวงกับพี่เยอะๆ ข้าก็ดีใจด้วย”

อีกฝ่ายลดมือลง จ้องเขม็งคล้ายจะกลืนอีกฝ่ายลงท้องได้ทุกเมื่อ “เจ้านะปากพล่อย ทว่าข้าหลอกคน คนอื่นได้ยินจะว่าข้าหลอกลงนะสิ ข้าจะ

หมอดูตัวจริง แม่นถึงแปดในสิบส่วนเชียวนะ”

ห้าวหยินยี้ดอกเช็ดหน้าอย่างภูมิใจในความสามารถ ทว่าอีกฝ่ายกลับ
คิดต่าง

“เอาคำพูดสวยหรูไปบอกลูกค้าเถอะพี่ สำหรับข้านะไม่เชื่อหรอก สวรรค์
เป็นผู้กำหนดชะตาชีวิต ไม่สามารถดูกันได้ง่ายๆ หรือ หากดูได้จริง ข้าก็คง
ไม่ต้องมาเป็นขอทานแบบนี้”

หมิงจิวเบือนหน้า นางคิดถึงเรื่องของตนเองว่า หากมีคนดูดวงชะตา
คนอื่นได้แม่นยำจริง ตัวเองคงไม่ต้องจบชีวิตแรกในเหตุการณ์เครื่องบินตก
ครั้งนั้นแน่ รวมถึงผู้คนมากมายคงไม่ต้องมีชีวิตอย่างทุกข์ยาก ไม่ต้องมีการ
ตาย แล้วดูดวงแล้วทำตาม ทุกคนก็คงมีแต่ความสุข

ทว่าในความเป็นจริงนั้นไม่ใช่ ผู้คนต่างมีความสุขแตกต่างกัน แม้จะ
ดูดวงเชื่อโชคละชะตาเท่าใด ก็มีเห็นเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ ดังนั้นเรื่องการทำนาย
ดวงชะตาจึงอยู่นอกสายตาของหมิงจิว

ห้าวหยินส่ายหน้า “ก็ไม่เชื่อซ้ำแบบนี้อย่างไรเล่า ถึงไม่พบความสุขเสียที”

หมิงจิวชะงักไปชั่วครู่ นึกถึงเรื่องที่พี่สาวผู้นี้เคยทลายหักตนในครั้งแรก
ที่พบกัน “พี่ดูดวงให้ข้า บอกให้ข้ามองหาชายที่เกิดธาตุดู¹ ใบหน้ามีรูปถาก...
ถากอันใดนะ...”

ถ้อยคำที่เหลือไม่ทันได้พูดออกมา ห้าวหยินก็เอ่ยแทรกขึ้น “ไม่ใช่...
ใบหน้ามีรูปพระจันทร์เสี้ยวต่างหาก”

นางย่นคอกแล้วเอ่ยเสียงอ่อนลง “นั่นละๆ ชายที่เกิดธาตุดู ใบหน้ามีรูป
พระจันทร์เสี้ยว”

“ข้าจะไปหาเขาได้จากที่ใด จะเดิมดุ่มๆ เข้าไปถามว่าเกิดปีใด เป็นคน
ธาตุดี อย่างนั้นหรือ ข้าจะเป็นแค่ขอทานที่ผู้คนรังเกียจ แค่เดินเฉียดเข้า
ใกล้ก็ถูกทุบตีแล้ว จะให้เดินไปถามอีก มีหวังถูกฆ่าตายก่อนนะสิ อีกอย่าง...

¹ ธาตุดิน

คนที่มียุทธพรสวรรค์เสียวนหน้ามีที่ใดกันเล่า ฮ่าๆ...”

หมิงจิ๋วขบขัน หัวเราะจนน้ำหูน้ำตาเล็ด

ห้าวหยินอายเล็กน้อย นางก็ไม่มั่นใจเรื่องชายที่มีรูปพรสวรรค์เสียวนหน้า ทว่าคำทำนายออกมาเช่นนี้จึงยืนยันตาม และนางก็มั่นใจในฝีมือดูดวงของตัวเองไม่น้อย

คืนนั้นที่ชีวิตทาสตัวเล็กใกล้สิ้นลม ร่างเย็นเฉียบแขนงหน้ามองท้องฟ้า สีน้าหมึกอันมืดมิดไร้แสง ดวงจันทร์ถูกกลบด้วยเมฆดำทะมึน แม้ชีวิตใกล้หมดม้วย นางยังคงพยายามหาดวงจันทร์ที่หายไปจากท้องฟ้า และระลึกขึ้นได้ว่าโบหน่าบุรุษผู้มีบุญคุณเองก็มีรอยแผลเป็นคล้ายเสียวนจันทร์ ดวงจิตของนางตั้งมั่นอยากตามหาชายผู้นั้น หากได้ตอบแทนหนี้บุญคุณเขาลึกครั้งก่อนตายก็คงดี

สายใยที่มีอาจมองเห็นจึงถูกสวรรค์ชักทอ วิญญาณของนางไปเกิดอีกหลายภพ กระทั่งถึงชาติภพสุดท้ายในอีกหลายร้อยปีข้างหน้า นางจบชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางเครื่องบิน นับว่าเป็นการหมดสิ้นกรรมเก่า ถึงคราวย้อนกลับมาสานสายใยที่นางผูกไว้ในร่างเดิมของยุคอดีต

ร่างเย็บเย็บไร้ลมหายใจจึงลืมตาขึ้นด้วยดวงจิตของหมิงจิ๋ว หญิงสาวในยุคสองพันยี่สิบสาม ทว่ามิอาจจดจำอดีตชาติกาลก่อนได้ ระลึกได้เพียงว่าตนคือหญิงสาวนามว่า ‘หมิงจิ๋ว’ จากภพในอนาคตก่อนนั้น

แม้ห้าวหยินจะเก่งกล้าในการทำนายดวงชะตาเพียงใด ทว่ามิอาจล่วงรู้เรื่องราวลับที่สวรรค์จงใจปกปิด เรื่องที่หมิงจิ๋วคือดวงจิตของหญิงสาวจากภพอื่นจึงไม่อาจล่วงรู้ ได้เพียงแต่ทำนายทายทักตามที่สวรรค์ต้องการเท่านั้น

ห้าวหยินยังคงยืนยันความสามารถในการทำนายดวงชะตาของตน “ข้าบอกแล้วว่าชีวิตเจ้าผูกพันกับดวงจันทร์ที่หายไป เจ้าต้องตามหาดวงจันทร์นั้น เหน่า...พอถึงเวลาก็จะรู้เอง สวรรค์มักมีเส้นทางให้มนุษย์เสมอ เจ้าก็คอยสอดส่องมองหน้าคนบ้าง อย่าเอาแต่ใส่ใจเรื่องกินอย่างเดียว”

หมิงจิ๋วหมดคำจะเถียงจึงนิ่งไป

จับปล้นนั่นเอง เสียงในศีรษะก็ดังขึ้น...

‘ดูผ้าผืนนี้สิ สวยจังเลย ข้าต้องเก็บเงินซื้อให้ได้’

‘แม่นางคนนั้นช่างงดงามเหลือเกิน หากได้มานอนกอดข้างกายคงดีไม่น้อย’

‘วันนี้ขายของได้น้อย กลับไปคงถูกเมียด่าอีกแน่’

ห้าวหยินสังเกตเห็นหิมงจิวที่เริ่มกระสับกระส่าย ร่างแข็งขึ้น มีพิรุณจนตกใจตาม

“นี่...เข้าไดยืนเสียงอีกแล้วหรือ”

ไร้ซึ่งคำตอบ เหนือที่ผุดตรงไปผมบ่งบอกว่าอาการของหิมงจิวเริ่มแยลง

ห้าวหยินยื่นมือไปกุมสองแก้มของอีกฝ่าย รังไปหน้าหิมงจิวให้หันมามองตน ปากก็พร่ำบอกไม่หยุด

“สุดท้ายใจลึกๆ อย่าไปฟังเสียงอื่น เฟ่งสมาริม้าที่ข้า อย่าไปฟังสิ่งรอบกาย หิมงจิว...หิมงจิว...ฟังเสียงข้า...”

หิมงจิวเฟ่งมองห้าวหยิน เสียงในหัวยังดังซ้อนกันจนศีรษะเจียนจะระเบิด ทว่าเสียงห้าวหยินค่อยๆ ดังกลบเสียงอื่น

“หิมงจิวฟังเสียงข้าสิ! อย่าไปสนใจเสียงอื่น...ฟังเสียงข้า...”

ไม่นานเสียงในศีรษะหิมงจิวก็สงบ นางหอบหายใจ สิ้นหน้าหวั่นผวา มือเล็กยังสั่นไม่หยุด “พี่ห้าวหยิน ข้า...ข้าไดยืนเสียงความคิดผู้คนอีกแล้ว มันดังกว่าเมื่อวาน ข้าจะอย่างไรดี ข้ายังไม่อยากเป็นบ้า!”

กล่าวจบนางก็ขมู่ผมตัวเอง แหวดตาล้ายกระต่ายน้อยตื่นกลัว ตั้งแต่วิญญาณมาสวมร่างขอทานผู้นี้ ได้มีชีวิตที่สอง นางก็เริ่มไดยืนเสียงความคิดของผู้คนรอบกาย คราแรกไดยืนจากคนที่อยู่ใกล้ตัวเท่านั้น อีกทั้งเสียงก็เบาจนนางรู้สึกสนุกกับความสามารถพิเศษ ที่ได้ล่วงรู้ความคิดของคนแปลกหน้า

ทว่าเวลาผ่านไปเสียงความคิดของผู้คนก็เริ่มดังขึ้นจนนางควบคุมไม่ได้ เมื่อความคิดสารพัดจากรอบกายประดังเข้ามาพร้อมกัน ชีวิตนางคล้ายถูกกลืนกิน มีสิบคนก็ไดยืนทั้งสิบคน มีร้อยคนก็ไดยืนทั้งร้อยคน

ความคิดเหล่านั้นมีทั้งแบบมีความสุข เรื่องสนุกสนาน เรื่องเศร้า เรื่องดี และเรื่องชั่ว มันพุ่งเข้ามาพร้อมกัน คล้ายเก้าอี้ตัวเดียวว่าต้องรองรับผู้คนหลายสิบ เมื่อในหัวของหมิงจิ๋วไม่อาจสงบได้ มันจึงไม่ใช่ความสนุกอีกต่อไป

นางอยากขอบคุณสวรรค์ยิ่งนักที่ทำให้ชีวิตใหม่พร้อมพรสวรรค์ที่คล้ายต้องคำสาป นางซาบซึ้งเสียจนอยากหลั่งน้ำตาเป็นสายเลือด เพราะคำตอบแทนของพรสวรรค์นี้เจ็บปวดจนนางอยากตายเสียมากกว่า หลายครั้งขบคิดว่าหากนางไม่ขอรับมันจะได้หรือไม่ ทว่าเบื้องบนก็ไม่มีคำตอบหรือมอบความปรานีให้

เมื่อนางได้พบกับห้าวหยิน หมอดูแลสุขภาพผู้รู้ลึกสสารนางจึงได้ทำนายดวงชะตาจากลายมือ แล้วบอกให้หมิงจิ๋วตามหาบุรุษผู้เกิดในธาตุถุ่ ลักษณะโดดเด่นของเขาคือมีรูปพระจันทร์เสี้ยวบนใบหน้า ซึ่งมีเพียงชายผู้นั้นที่สามารถบรรเทาความทุกข์ของหมิงจิ๋วได้ ทว่าเขาจะช่วยด้วยวิธีการใดนั้น ห้าวหยินก็มิอาจล่วงรู้ได้

ห้าวหยินมองหมิงจิ๋วด้วยสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นหลายส่วน จำใจต้องบอกอย่างเถรตรง “เจ้าต้องออกเดินทางแล้วละ หากยังอยู่แต่ที่นี่ เจ้าคงไม่มีวันเจอชายผู้นั้นแน่” กล่าวจบก็ยัดเงินใส่ในมืออีกฝ่าย “เอาเงินนี้ไปซื้ออาหารระหว่างเดินทาง ขาดเหลืออย่างไรเจ้าก็ขอทานจากผู้ใจบุญเอาแล้วกัน ข้าก็ไม่ได้ร่ำรวย จึงช่วยเจ้าได้เพียงเท่านี้”

หมิงจิ๋วมีหรือจะไม่เข้าใจในความหวังดีของห้าวหยิน นางนับถืออีกฝ่ายประหนึ่งพี่สาวแท้ๆ ด้วยซ้ำ หากนางจากไปครั้งนี้ ไม่รู้ว่าภายหน้าจะมีโอกาสได้พบกันอีกหรือไม่ แม้ลำบากใจที่ต้องจากจร แต่นางก็ไม่อยากทรมานกับการไต่ยืนเสียความคิดของคนอื่นอีกแล้ว

“ขอบคุณพี่ห้าวหยิน ข้า...” เสียงเล็กแผ่วลงตอนท้าย ไร้คำจะเอ่ยต่อ มีเพียงน้ำตาที่ไหลริน นึกขอบคุณในความช่วยเหลือและความเสียใจที่ต้องจากลา

ห้าวหยินกลืนน้ำตา “ไปเถิด...ไปเถิดยวนี้เลย รักษาตัวให้ดีด้วย หาก

ระหว่างทางได้ยินเสียงอีกคนมีอาการควบคุมได้ ก็ให้เจ้าเฟ่งสมาธิไปทีอย่างใดอย่างหนึ่ง มันคงพอช่วยเจ้าได้บ้าง”

สองร่างกอดกันกลม หมิงจิวจำใจผล่อก่อนลุกขึ้นเดินไปอย่างพะวกพะวน มือกำเงินที่ได้จากพี่สาวหมอดูไว้แน่น พลางเดินกัดฟันจากมาอย่างอาลย

เดินมาได้ไกลแค่สองตรอก นางก็เหงนหน้ามองคนที่เดินผ่าน สายตาเหยียดหยันมองมายังร่างนาง

‘ขอทานเนื้อตัวสกปรก’

‘ดูเสื้อที่สวมสิ! ซีดเก่าจนเกือบขาด หากเข้าฤดูหนาวคงไม่พ้านนอนแข็งตายข้างถนนแน่ น่ารังเกียจจริงๆ!’

หมิงจิวยกมือขึ้นอุดหู แม้รู้ว่ามันไม่ช่วยอันใด...

หญิงสาวเดินเฉียดเข้าใกล้ผู้ใด ผู้นั้นก็รีบถอยห่าง บางคนถึงกับเดินหนี บ้างก็สะบัดมือไล่ นางจึงกัดฟันเร้งผีเท้า ทุกย่างก้าวคล้ายเดินฝ่าดงหนาม แม้ทำใจให้ชินกับสภาพขอทานแล้ว ทว่าทุกครั้งที่ถูกสายตาผู้คนมองอย่างหยามเหยียด ในใจก็เกิดรอยแผลจนได้

แผ่นดินกว้างใหญ่ น้ำใจหายากกว่าทองคำ!

‘บุรุษแห่งโชคชะตาของข้ามีอยู่จริงอย่างนั้นหรือ หากชายที่เกิดในธาตุฤๅ ไบหนามีรูปพระจันทร์เสี้ยวมีตัวตนจริง ขอได้โปรดรีบปรากฏตัวมาช่วยข้าที...’

หญิงสาวก้าวไปตลอดการเดินทาง

สอง บุรุษธาตุคู่ผู้องอาว

กลางตลาดเซินตี้ เมืองรั่วฉี

ท่ามกลางกลุ่มคนพลุกพล่าน สวีป้อเยว่แม่ทัพผู้นำเหล่ากองพลของ
แคว้นต้าไป ประจําการ ณ ค่ายอวี้กวาน ด้านรบแดนตะวันตก นานครั้งที่
แม่ทัพผู้นี้จะย่างกรายเข้าสู่เขตเมือง หากมิใช่ธุระสำคัญที่ต้องติดต่อกับผู้ว่าการ
อำเภอหรือหน่วยงานราชการแล้วไซ้ร้แน่นอนว่านักรบย่อมไม่เหยียบเข้าเขต
แห่งความวุ่นวายนี้

สวีป้อเยว่นักรบสบ เขากำชับทหารมิให้ออกจากค่ายและเข้าเมืองโดย
พลการ เพื่อหลีกเลี่ยงข่าวทางการทหารที่อาจรั่วไหล กับเลี่ยงภัยจากสุหรานรี
ที่เป็นกิลเลสยั่วยวนตึงหนา นานๆ ครั้งเขาจะยอมให้ทหารได้บังคับบัญชาดื่ม
สุราสังสรรค์สักคราเพื่อผ่อนคลาย

ครั้งนี้จันตังผู้ว่าการอำเภอรั่วฉีมีจดหมายเรียนเชิญแม่ทัพนักรบให้มา
ร่วมปรีกษางานบ้านเมือง อ้างว่าเพื่อความสงบสุขของชาวเมืองรั่วฉี สวีป้อเยว่
จึงมีอาจเอามือปิดตา เอาผ้าอุดหู มิสนใจโยติได้

เพียงสวีป้อเยว่เดินเข้ามาในเมือง กลุ่มทหารรักษาประตูเมืองก็รีบ
ค้อมกายจนแทบติดพื้น ยืนแข็งเกร็งค้างอยู่ท่าเดียวกระทั่งแม่ทัพเดินผ่านไป

แล้วค่อยทรุดตัวลงกับพื้นด้วยความโล่งอก สองมือยกขึ้นปาดเหงื่อ ใบหน้าซีดเผือดเริ่มมีเลือดผาดบ้าง

‘เกือบไปแล้ว ยักษ์แดงน่ากลัวชะมัด!’ ทหารนายหนึ่งอุทานในใจ

กลุ่มชาวบ้านผู้สัจจรมิหาญกล้าเดินเฉียดเข้าใกล้ พวกเขาจึงหลีกเลี่ยงด้วยการเดินหลบเข้าไปในตรอกข้างๆ เลี่ยงเดินอ้อมมากกว่าจะพบปะซึ่งๆ หน้า ขนาดทหารยังหวาดกลัวราวกับเห็นปีศาจ นับประสาอันใดกับชาวบ้านตาดำๆ

เมื่อสวี่ป้อเยว่ย่างกรายไปที่ใด ถนนสายนั้นก็มักโล่งเสมอ ความจริงมิใช่มีเพียงเขาที่ดูน่าหวาดกลัว แต่ยังมีผู้ติดตามคือรองแม่ทัพกัวยู้เจี้ยน คนสนิทใจที่ดูน่าเกรงขาม เป็นคล้ายมือขวาที่เขาขาดไม่ได้

ด้วยประสบการณ์ที่ติดตามบิดาออกศึกตั้งแต่ยังเยาว์ ประกอบกับความมุทะลุห้าวหาญ เขาจึงไต่เต้าขึ้นสู่ตำแหน่งแม่ทัพได้อย่างง่ายดาย เมื่อสวี่ป้อเยว่ออกศึกครั้งใด ศัตรูก็มีอาจเหิมเกริม กองทัพดำไปจึงชนะติดต่อกันทุกศึก ภายใต้อำนาจที่ว่า ‘เมื่อกล้าบกรุกก็อย่าหวังว่าจะมีชีวิตกลับไป’

โลहितศัตรูที่ก้าวล้ำดินแดนดำไปจึงอาบนองพื้นดิน บ้างก็สาธิตกระเซ็นท่วมร่างสวี่ป้อเยว่ ระบายรอยแผลเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวบนใบหน้าให้กลายเป็นจันทร์โลहित ขับไล่สวี่ป้อเยว่ดูน่าเกรงขามประหนึ่งยักษ์ผู้กราดเกรี้ยว อันเป็นที่มาของฉายา ‘ยักษ์แดงแห่งดำไป’ ที่โจษจันกันไปทั่ว

เด็กเห็นต้องหยุดร้องไห้ ผู้เห็นต้องวอนขอไปเกิดใหม่ มีคำเล่าลือเช่นนั้น อีกทั้งยังมีชัยชนะในการรบเป็นเครื่องยืนยัน ชาวบ้านจึงทั้งเคารพยำเกรงและหวาดกลัวในเวลาเดียวกัน

หลังจากร่วมหารือกับผู้ว่าการอำเภอรู้ฉะเสร็จ สวี่ป้อเยว่ก็เดินผ่านตลาดอีกครั้ง คิดว่าในเมื่อมีโอกาสเข้าเมืองทั้งที จึงเห็นว่าสมควรซื้อข้าวของจำเป็นกลับค่ายด้วย

กัวยู้เจี้ยนเดินตามประกบทุกฝีก้าว ช่วยนายใหญ่ของตนเลือกพื้นสิ่งของจำเป็นตามรายการ ทหารติดตามทั้งสองต่างแบกของกันเต็มมือ เดินวันระยะห่างจากผู้เป็นนายตามมารยาท

ทั้งสองเดินผ่านร้านหมอดูของหัวเว่ย ก้าวฮุยเจี้ยนรีบกระซิบขอ
อนุญาตจากสวี่ป้อเยว่

“ท่านแม่ทัพ ข้าขอแวะร้านหมอดูสักครู่เถิด ท่านแม่ส่งจดหมายมาบอก
ว่าจะแต่งสวี่ป้อเข้าบ้านให้น้องชายข้า เห็นว่าหากรอให้ข้าเป็นฝั่งเป็นฝาก่อน
น้องข้าอาจมิได้มีภรรยา แต่ความจริงก็คือท่านแม่อยากอุ้มหลานโดยเร็ว จึง
ยอมให้น้องข้ามีภร่ายาก่อน ซึ่งนั่นก็นับว่าดี เพราะข้าคล้ายแต่งกับงานบ้าน
เมืองไปเสียแล้ว

“แต่ในฐานะพี่ ข้าก็อยากจะมีส่วนร่วมในงานมงคลของน้อง จึงอยาก
ขออนุญาตท่านแม่ทัพ แวะร้านหมอดูสักประเดี๋ยวนะ ข้าอยากให้หมอดูดูวันมงคล
ให้น้องชายของข้าเสียหน่อยขอรับ”

ก้าวฮุยเจี้ยนชื่อตรงต่อสวี่ป้อเยว่นัก เอย่คำใดล้วนมาจากใจมิตปิดบัง
ซึ่งสวี่ป้อเยว่ก็ตระหนักในความจงรักภักดีนี้ดี แม้ไม่ชอบให้ลูกน้องมายุ
กับการดูดวงนัก ทว่านานๆ ครั้งจะมีคำวอนขอหลุดจากปากคนสนิท เขาจึง
พยักหน้า ก่อนก้าวฮุยเจี้ยนจะถอนหายใจอย่างโล่งอก

“นึกว่าจะโดนท่านแม่ทัพขว้างหมัดใส่เสียแล้ว ยังดีที่พอจะมีน้ำใจให้ข้า
อยู่บ้าง”

ก้าวฮุยเจี้ยนรีบตรงเข้าไปยังร้านหมอดู สวี่ป้อเยว่ตามไปยืนประกบ มอง
ลูกน้องคนสำคัญนั่งลงบอกวันเดือนปีเกิดของน้องชายแก่อีกฝ่าย ฟังทั้งสอง
พูดคุยกันอย่างจริงจัง หมอดูก็เอย่เป็นตุเป็นตะ สาธยายถึงดวงดาวนักษัตร
บ้าง จักรราศีบ้าง มีหน้าซึ้งยังคุ้ยไฉนถึงผลงานดูดวงในอดีต ทำเอาผู้มีความ
อดทนน้อยอย่างสวี่ป้อเยว่เริ่มเดือดปุดๆ

เขาอ่านป้ายตรงหน้าร้านซึ่งระบุว่าแม่นยำถึงแปดในสิบส่วนแล้ว ก็อยาก
ซักถามว่าป้ายออกเป็นสองท่อน บังอาจกลัวคุ้ยไฉนว่าดูดวงแม่นยำ คนที่เชื่อ
การดูดวงพวกนี้ก็แสนโง่งมนัก สู้เอาเวลามาทำประโยชน์ให้บ้านเมืองมิดิกว่า
หรือ ตลกสินดี!

ก้าวฮุยเจี้ยนดูดวงจนลืมนึกว่าสวี่ป้อเยว่รออยู่ เขายิ้มสลับกับหัวเราะ ดีใจ

ที่คำทำนายออกมาดีเกินคาด

สวี่ป้อเยว่ที่เดินวนไปมาอยู่หน้าร้านรู้สึกได้ถึงสายตาชาวบ้านที่แอบมอง เขาไม่ชอบ จึงเตะแผ่นไม้หน้าร้านไปที่หนึ่งเพราะความอดทนใกล้หมดเต็มที่

‘บัดซบ! กล้าให้รอนานถึงเพียงนี้’

เสียงไม้ที่นายใหญ่เตะดังเข้าหูกั๋วฮุ่ยเจี้ยน เขาจึงได้สติ

‘ข้าลืมห่านแม่ทัพเสียสนิท!’ สองมือยกขึ้นลูบต้นคอ รู้สึกขนลุกชัน หวาดผวาไ้อำมหิตที่พวยพุ่งมาจากด้านหลังเขา

“ท่านหมอ นี่คำดูดวง ข้าต้องรีบไปแล้ว”

เขารีบลุกขึ้นแล้วหันหลังกลับ “ข้าเสร็จแล้วขอรับ”

สวี่ป้อเยว่ปรายตามองลูกน้องคนสำคัญ พร้อมเอ็ดด้วยสายตา ‘ครานี้ ถือว่าเจ้าโชคดี ที่ข้ามันถึงแค่เก้าสิบเจ็ด หากถึงร้อยเมื่อใด เจ้าคงมิได้ยืนยัม กว้างแบบนี้แน่’

ห่าวหยินมองผู้เป็นนายที่ทำท่าเข้มใส่ลูกน้องแล้วนึกสงสัยว่าไม่ใช่น้อย ต้องโทษที่นางพูดจาเย็นเยื่อไปเอง ความจริงสรุปสั้นๆ เขาก็เข้าใจ ทว่านางรู้สึกถูกคอกับกั๋วฮุ่ยเจี้ยนทีเดียว จึงลืมห่านเสียจนทำให้เขาต้องเดือดร้อน

ขณะที่เพ่งมองคนที่ตีหน้ายักษ์ ก็บังเอิญเห็นรอยแผลเป็นบนหน้าของผู้เป็นนาย นางเบิกตาโพล่ง นึกถึงคำทำนายที่ตนเคยทายหักหมิงจิว และบอกให้นางออกตามหาพระจันทร์ที่หายไป

‘พระจันทร์...พระจันทร์เสี้ยว นั้น...ใช่ที่หมิงจิวตามหาหรือไม่!’

หญิงสาวมองบุรุษทั้งสองที่กำลังจะเดินออกไปจากร้าน จึงรีบเอ่ยยัง

“ข้าก่อน...ท่านคงเป็นท่านแม่ทัพใหญ่ ข้าห่าวหยิน ขอบังอาจจุดธูปท่านสักประเดี๋ยวนะ”

สวี่ป้อเยว่หันขวับ หางตาที่กลมอมหมอดูสาวทำให้รู้สึกเย็นเยียบถึงสันหลัง “เจ้าเรียกข้ารี”

กั๋วฮุ่ยเจี้ยนกลืนน้ำลายลงคอ อยากจะเปิดปากเตือนนายใหญ่เหลือเกิน ว่า...นางเป็นสตรีนะขอรับ หญิงธรรมดา มิใช่ทหารในค่าย หากจะลงโทษ

อันใดก็อย่าลืมข้อนี้ด้วย ทว่ากลัวเกินกว่าจะเปล่งเสียงออกมา แคให้แม่ทัพรอนาน กลับไปยังไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอันใดกับตน เสียงได้ก็ไม่อยากที่จะเพิ่มโทษให้ตัวเอง

ห้าวหยินข่มความกลัวเอื่อยต่อ “เจ้าคะ ข้ามองลักษณะท่านแม่ทัพแล้วหวังดียวากทำนายดวงให้ท่านสักนิด”

“ไม่!” เสียงปฏิเสธตอบโต้อย่างว่องไว ไม่ต้องคิดให้รกสมอง เขาเกลียดการดูดวง เพราะฉะนั้นอย่าได้หวัง

ห้าวหยินยกมือขึ้นลูบอกเพื่อเรียกขวัญตัวเองกลับมา ช่างเย็นชาเหลือเกิน หากชายผู้นี้คือคนในคำทำนายจริง นับว่าหมีจิวเจองานยากเสียแล้ว

นางทำใจดีสู้เสือเอื่อยถึงประเด็นสำคัญ “หากดูลักษณะแล้ว ท่านเกิดธาตุอะไรหรือไม่”

สรีป๋อเยว่ยังผีเท่า หันหลังกลับก่อนเดินมายืนประจันหน้ากับอีกฝ่าย เขาชักดาบจี้คอห้าวหยินจนนางสะดุ้ง ใบหน้าขาวเผือด สองข้างสั่นพ้อๆ

“เจ้าเป็นไส้ศึกสินะ! ถึงมีข้อมูลของข้า บอกมา...ว่าเจ้ามาจากแคว้นใด” น้ำเสียงดุตันคำรามถาม สายตาราวกับเพชรฆาตจ้องมา

กัวฮุยเจี้ยนรีบกุมขมับ ก่อนเอ่ยแก้สถานการณ์อย่างกล้าๆ กลัวๆ

“นางเป็นหมอดูชอบรับ อาจรู้ได้จากการทำนาย มิจำเป็นต้องเป็นไส้ศึก” “ผู้ใดก็ได้มาช่วยข้ากับหมอดูที่”

สรีป๋อเยว่ขบคิดตาม อาจจริงตามนั้น ทว่าเขายังไม่อาจไว้วางใจ “ข้าไม่เชื่อหมอดู มงชาย!”

กัวฮุยเจี้ยนขยิบตาให้ห้าวหยินเอ่ยสักคำเพื่อเอาตัวรอด หมอดูสาวกำมือแน่น ขมมือไม่รักดีให้หยุดสั้น นางอีกอ้อมอยู่นานก่อนตอบ

“จะ...จริงเจ้าคะ ข้ารู้จากโหงวเฮ้ง มิใช่ไส้ศึกจากที่ใดเจ้าคะ ข้าอยู่ที่นี้มานานแล้ว หากท่านแม่ทัพกังวลใจว่าข้าอาจเป็นชาวแคว้นอื่นมาสอดแนม ก็โปรดส่งทหารไปถามชาวบ้านแถวนี้ได้เจ้าคะ ข้าบริสุทธิ์จริงๆ นะเจ้าคะ”

สรีป๋อเยว่คลายความข้องใจบางส่วน เขาเดินตามเก็บเข้าไปในฝัก เลิก

คือเป็นเชิงถาม “เจ้ารู้ว่าข้าอาตม?”

ห้าวหยินค่อยรู้สึกหายใจโล่งขึ้นหน่อย “เจ้าคะ แม้ท่านแม่ทัพจะไม่เชื่อแต่ความจริงที่ข้าดูดวงชะตามนุษย์ได้ก็ไม่เปลี่ยน”

สวี่ป้อเยว่ไม่เถียง ไร้คำอธิบาย ยากเกินจะใช้ตรรกะและเหตุผลขบคิด เขาจึงเลิกที่จะสนใจ ห้าวหยินสังเกตท่าทีอีกฝ่ายคล้ายเย็นลงมากแล้ว จึงบั้งอาจเอ่ยต่อ

“ท่านแม่ทัพเกิดธาตุจู่ ไม่แปลกที่จะเป็นที่รักของวิญญาณบรรพบุรุษต่ำไป นอกจากความฉลาดและความห้าวหาญเฉพาะตัวของท่านแล้ว ยังมีสิ่งที่มีมองไม่เห็นคุ้มครองท่าน ทำให้การรบทุกครั้งของท่านชนะและรอดปลอดภัย”

กัวฮุยเจี้ยนสนอกสนใจมากกว่านายใหญ่ด้วยซ้ำ จึงรีบถามแทรกขึ้น “มีความหมายใดลึกซึ้งหรือไม่”

“อย่างที่บอกเจ้าคะ ท่านแม่ทัพเกิดธาตุจู่ ทำงานปกป้องดินแดน วิญญาณบรรพบุรุษต่ำไปที่สิงสถิตอยู่ในแผ่นดินมายาวนานคุ้มครองท่านแม่ทัพแต่...”

“แต่อันใด...”

ห้าวหยินมีท่าทีลังเล แต่ถูกสวี่ป้อเยว่จ้องเขม็งด้วยสายตาพร้อมสังหาร คล้ายว่าพร้อมจะชักดาบได้ทุกเมื่อ นางจึงรวบรวมความกล้าเปิดปากบอก

“ภูก็คือดิน ดินจะสมบูรณ์ได้ก็ต้องมีต้นไม้ เจือจุนซึ่งกันและกัน ต้นไม้เติบโตได้ด้วยดิน ขณะเดียวกันดินก็อุดมสมบูรณ์ด้วยซากใบไม้แห้ง ผืนดินได้ร่มเงา ผู้อาศัยก็เย็นสบาย แต่ดินของท่านแม่ทัพขับแต่โลหิตของศัตรู ไม่ได้ร่มเงา ผู้อาศัยก็เย็นสบาย แต่ดินของท่านแม่ทัพขับแต่โลหิตของศัตรู ไม่ว่าครอบครัวของท่านจะจัดหาสตรีคนใดมาแต่งงาน สตรีเหล่านั้นก็มักเกิดอุบัติเหตุอย่างไม่คาดฝัน หรือไม่ก็เจ็บป่วยตาย จริงหรือไม่เจ้าคะ”

‘แม่น...แม่นอย่างกับตาเห็น’

กัวฮุยเจี้ยนเชื่อในคำทำนายหมดใจ แต่ก่อนก็สงสัยกันว่าท่านแม่ทัพแต่งภรรยามาก็คนที่ตายหมด กระทั่งคนในเมืองหลวงเล่าถึงอาภรรยาสะไส้สกุลสวี่ เขาตอบแต่งหญิงสาวเข้าจวนถึงแปดครั้ง ทว่าหญิงสาวทั้งแปดอยู่ได้ไม่

ก็วันก็ต้องจบชีวิต จวบจนตอนนี้ต้องพึ่งพาหมอดู เอาดวงชะตาตกปากของ
สตรีมากมายทั่วเมืองลั่วหยางไปให้หมอดูทำนายทายทัก หาสตรีดวงแข็งที่แต่ง
เข้าจนแม่ทัพโดยไม่อันเป็นไป ทว่าทั่วเมืองลั่วหยางยังหาไม่พบสักคน

สวี่ป้อเยว่หมดคำพูด ไม่รู้ว่าหมอดูสาวผู้นี้ลอบสืบข่าวของตนด้วยวิธี
ใด ถึงได้ข้อมูลมาแน่นเช่นนี้ เขายังไม่ปักใจเชื่อในฝีมือดูดวงของหัวหยิน

กัวฮุยเจี้ยนยอมรู้ว่านายใหญ่ไม่สนใจ แต่เขอยากรู้เพิ่มอีก เพื่อว่า
ข้อมูลนี้จะเป็นประโยชน์ต่อฮุยอินผู้เฒ่า จึงถามขึ้น “แล้วมีวิธีแก้หรือไม่”

หัวหยินยิ้ม “มีสิ...มีแน่! ก็แค่ตามหาคนที่ดวงชะตาแข็ง เกือหนุนกับ
ท่านแม่ทัพเท่านั้น ก็พอ ข้าจะบอกให้ก็ได้ อีกไม่นานนี้คนคนนั้นจะปรากฏตัว”

กัวฮุยเจี้ยนหันไปยิ้มให้สวี่ป้อเยว่ เพียงสกับันยันตาสินลุดจพยัคฆ์
เขาก็ทำหน้าเจื่อนหุบยิ้มเกือบไม่ทัน

“หาเป็นเยี่ยมหน้าระรื่น ชีวิตข้าสนุกกับเจ้ามากหรืออย่างไร ถึงสอດไม่เข้า
เรื่องอยู่ได้”

สวี่ป้อเยว่ทำหน้าขมริ้ม คว่าเงินวางบนโต๊ะ เสียงเหรียญกระแทกกับโต๊ะ
ดังสนั่น บ่งบอกถึงความประชิดประชันมิใช่น้อย “ที่พูดมาทั้งหมดก็หวังเงิน
สินะ เอาไปแล้วหุบปากซะ! ข้าไม่ชอบฟังเรื่องแต่งของเจ้า”

กัวฮุยเจี้ยนยิ้มเหยยให้หัวหยิน โด่งให้สองครั้งแล้วรีบวิ่งตามสวี่ป้อเยว่
ที่อารมณ์ฉุนเฉียวที่สุดไป

หัวหยินส่ายหน้า มองร่างบุรุษในคำทำนายแล้วรู้สึกละเหยใจ

“เหตุใดต้องเป็นเขา เป็นเขา หยาบกระด้าง หุนหัน และเหยียดหยาม
คนอื่น มีครบทุกความเลวร้าย นรกของสตรีแท้ๆ ไฉนสวรรค์ถึงลิขิตให้
หมิงจิ๋วต้องมีชีวิตรอดเมื่ออยู่ใกล้เขาเท่านั้นนะ แล้วขอทานอย่างนางจะทนไหว
อย่างนั้นหรือ วันหนึ่งไม่หัวขาดเป็นสิบรอบหรืออย่างไร เฮ้อ...”

หญิงสาวทรุดตัวลงนั่ง เอาสองมือทาบอกด้วยความอาลัยและสงสาร
หมิงจิ๋วยิ่งนัก ภาพคมดาบที่จี้คอตนยังติดตาไม่เลือน แม้เขาไปแล้วแต่นางก็
ยังไม่หายหวาดกลัวยักษ์แดงแห่งต้าไปผู้นั้น

‘ข้าต้องไปทำบุญล้างชวชะหน้อยแล้ว...’

ใต้ต้นสนนอกประตูเมือง

หมิงจิวนั่งขัดสมาธิเอนหลังพิงต้นไม้ อากาศเย็นสบายผิดกับเขตชุมชน นางแหงนหน้ามองท้องฟ้า รู้สึกถึงความกว้างใหญ่ไพศาล กระทั่งตัวนางคล้าย เป็นเพียงจุดเล็กๆ ที่ถูกลืม

ร่างบางถอนหายใจยาว หันไปมองรอบกายแล้วยังรู้สึกแคว้งคว้าง บ้าน...
ญาติมิตร...นางล้วนไม่มี!

คิดแล้วก็หมดอาลัยตายอยาก

ครั้งนี้ตัดสินใจออกเดินทางตามคำแนะนำของท้าวหยิน ทว่าออกมาได้ เพียงหนึ่งลี้ก็ตัดใจจากไปไม่ลง แผ่นดินกว้างใหญ่ต้องเดินทางไปทีใด นาง มีอาจรู้ได้ จึงได้แต่นั่งทอดอาลัย ซึ่งใจระหว่งไปต่อกับเดินกลับ

ในเมื่อมีอาจตัดสินใจเลือกทางใดก็ขอใช้วิธีวัดดวง ขบคิดแล้วเอื้อมมือไป คว่ำหม้อข้างกายขึ้นมาหนึ่งกำ ออกแรงที่มีน้อยนิดปลิดใบแล้วเริ่มนับ ปล่อย ให้สวรรค์ชี้ทาง

ไปต่อ...

ไม่ไปต่อ...

หม้อในกำมือถูกสลัดทิ้งที่ละใบ กระทั่งในที่สุดก็หมดสิ้น

ไม่ไป...

หมิงจิวก็ยิ้มอย่างเรีงร่า แวดตาหม่นฉายประกายสดใสฉับพลัน ใน เมื่อสวรรค์ชี้ทางเช่นนี้ นางก็จะไปตามนั้น

ความจริงหากได้ข้อสรุปว่าไปต่อ นางก็ไม่อยากไปอยู่ดี ตั้งแต่ใช้ชีวิต ในภพนี้ มีเพียงท้าวหยินที่คล้ายเป็นครอบครัว หากต้องจากไปโดยไม่รู้ว่า จะ ได้พบกันอีกหรือไม่ มันทรมานใจเกินกว่าจะตัดใจจากไปได้

เมื่อเดินพ้นประตูเมือง หมิงจิวก็ยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวเรียงซี่ นาง กลับตาพริ้มพลางสูดกลิ่นอายความแออัดของตัวเมืองเสียจนเต็มปอด จากนั้น

ก็อย่าทำเดินอย่างผึ่งผาย สองแขนกวัดแกว่ง ลำคอตั้งตรง สายตากวาดมอง
ผู้คนที่เดินสวนทาง

แม้สายตาเหล่านั้นจะแฝงความดูหมิ่นขอทานขึ้นแค้นอย่างนางเช่นไร
ทว่ายามนั้นนางกลับไม่ได้รู้สึกอึดอัดใจอีกแล้ว หากไปเมืองอื่นก็หนีไม่พ้นให้
ต้องเผชิญกับสถานการณ์เช่นเดียวกันอยู่ดี

ว่างบางกึ่งเดินกึ่งกระโดดโลดเต้น ยืมหวานให้ชาวบ้านที่เดินสวนทาง
จนพวกนางเป็นไก่อตาแตก ทว่านางหาได้สนใจไม่ ยังคงยืมหน้าขึ้นตามาน
เดินฮัมเพลงเป็นทำนองแปร่งหูเพื่อกลบเสียงความคิดผู้คน

หากเป็นยามปกติ หมิงจิ๋วจะได้ยินเสียงความคิดของคนอื่นเบาๆ บาง
ครั้งหากตั้งสมาธิทำเรื่องใดอย่างใจจดใจจ่อ นางก็ไม่ได้ยินเสียงเหล่านั้นเลย
ทว่าช่วงหลังอาการของนางทรุดหนัก กำเริบเป็นครั้งคราวคล้ายป่วยในระยะ
รุนแรง

และทุกครั้งที่อาการกำเริบ หูของนางจะทำงานผิดปกติ ได้ยินเสียง
ความคิดคนอื่นดังกว่าทุกครั้ง และไม่อาจควบคุมการได้ยินนั้นได้ ส่งผลให้
นางต้องทนปวดศีรษะทุกครั้งที่ยาอาการกำเริบ ทรมานจนรู้สึกว้าหากตายไปได้
คงสบายกว่ามีชีวิต และต้องทนเจ็บปวดเช่นนี้ไปชั่วชีวิต

ขณะที่เดินฮัมเพลง ตั้งใจจะกลับไปหาห้าวหยิน เสียงหวีดก้องในหูลั่น
ดังขึ้น เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าอาการของนางกำเริบขึ้น

รอบกายกลายเป็นภาพขาวโพลนบิดเบี้ยวจนลึ้มผัสอื่นๆ ของนางเสีย
สมดุล ผ่านไปชั่วครู่เมื่อเสียงคล้ายนกหวีดเจี๊ยบลง เสียงความคิดของผู้คน
ที่อยู่รอบตัวนางก็ดังขึ้น

‘อี! ขอทานสกปรก อย่ามาเดินใกล้ข้านะ’

‘หิวข้าว...ข้าหิวข้าวจังเลย ไปกินที่ร้านใดดี’

‘คืนนี้ข้าจะรวบรัดคุณชายเซ็น จับทำสามีให้ได้เลย ยาปลุกกำหนด
ก็เตรียมไว้แล้วด้วย เสรีข้าแน่ หึๆ’

หมิงจิ๋วยกสองมือขึ้นอุดหูด้วยท่าทางกระสับกระส่าย ‘ไม่อยากได้ยิน...

ข้าไม่อยากได้นั้น...

นางหันซ้ายที่ขวาที่ ดวงตากลมแฝงด้วยความหวาดกลัว สองมือขึ้นเหวี่ยงขึ้นทันใด ภายในหัวหนก้องประหนึ่งถูกคลื่นจากทั่วสารทิศโถมตีจนปวดหนีบ หากสบตากับผู้ใดก็ยิ่งได้ยินเสียงความคิดของผู้นั้นดังเป็นพิเศษ นางจึงได้แต่หลุบตาที่จ้องกลับมาคล้ายว่านางเป็นตัวประหลาด

หญิงคนหนึ่งเดินสวนมา 'ขอทานคนนี้วิปัสหรืออย่างไร ถึงจ้องหน้าข้าอยู่ได้!'

หมิงจิวหันหลบ ทว่าเผลอสบตากับบุรุษร่างใหญ่อีกคน

'อยากตายนักหรือ ย่อมมาเดินใกล้ข้านะ อี สกปรกจริงจิง'

ร่างบางเริ่มหายใจหอบถี่ ใบหน้าขาวไร้เครื่องประทีนโฉม มีเพียงคราบดินเหนือน้ำมันที่เริ่มแดงก่ำ เสียงเหล่านั้นไม่ยอมสงบลงง่ายๆ นางมีอาจต้านทานต่อความปวดศีรษะจนเริ่มยืนกายไม่อยู่ เดินชนชนคล้ายใกล้จะหมดสติ มีเป้าหมายเดียวคือไปหาหัวหยิน ตั้งใจจะไปขอความช่วยเหลือจากพี่สาว หมอดูผู้แสนดีคนนั้น

ทว่าเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ร่างของหมิงจิวกระแทกกับบางสิ่ง นางรู้สึกได้ว่าสิ่งนั้นทั้งแข็งเกร็งและใหญ่โต

กำแพงสินะ!

ร่างบางรีบใช้สองมือเล็กที่อ่อนแรงกว่าหมับ หายม่นจะพึงกายกับกำแพงนี้ พยุงตัวเองไม่ให้ล้มลง แต่แล้วกำแพงกลับสะบัดนางจนร่างเซลดาล่มกันจั่วเข้า

ตุ๊บ!

นางกอดพันร้อง จากนั้นเสียงบุรุษคนหนึ่งก็สบถขึ้น

"บังอาจนัก! กล้าล่วงเกินท่านแม่ทัพเซียววี" เสียงกัวฮุยเจี้ยนแผดลั่น 'ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าได้หวังจะคิดร้ายต่อนายของตน

หมิงจิวร้องโอดโอย ใบหน้าหวานเหยเก สองมือลูบกันที่ลัมกระแทกเพื่อคลายความปวด เจ็บครั้งนี้นับเป็นยาดี เพราะเสียงในหัวเงียบลงไปแล้ว

หมิงจิวไม่เพียงไม่ร้องไห้ แต่กลับหัวเราะเสียงดังลั่น

ผู้คนที่มุงดูต่างชี้หน้าว่านางเสียสติ ล้มกันกระแทกพื้นจนบาดเจ็บทั่ว
กลับหัวเราะอย่างมีความสุข พวกเขาล้วนไม่เข้าใจเหตุผลในการกระทำนั้น

สวี่ป้อเยว่ผู้ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นก่าแพงใหญ่ยืนทำหน้ามู๋ ไม่พอใจกับ
การกระทำไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำของอีกฝ่าย กลุ่มทหารผู้ติดตามรู้สึกเสียว
สันหลังวาบ รู้สึกได้ว่าจู่ๆ ท้องฟ้าก็คล้ายมีดครีมนั่งลงทันใด

กัวยู๋เจี้ยนมองหน้าแม่ทัพ เห็นใบหน้านามนุษย์ประหนึ่งกำลังเปลี่ยนเป็น
หน้ายักษ์อีกครั้ง เขาจึงรีบเอ่ยออกมา หน้าปลายนิ้วชี้ใส่หมิงจิวที่นั่งหน้าซื่อ “เจ้า
ขอทาน! ชนนายข้าแล้วไม่ขอโทษ มิหนำซ้ำยังหัวเราะเสียงดัง ไร้มารยาท!”

“ให้ข้าดำดึกกว่านายข้าเปิดปากเป็นรอยเท่า เจ้าขอทาน...วันนี้เจ้าโชคดี
ที่มีข้ามาช่วยหรอกนะ”

หมิงจิวหันไปมองทางร่างใหญ่ที่ถูกพาดพิงว่าเป็นนายใหญ่ นางไม่ลืม
ดัดเสียงทุ้ม มีอาจแสดงตัวว่าเป็นสตรี ยิงต่อนำบุรุษที่อาวุธครบมือเช่นนั้น
ยิ่งต้องปลอมตัว

“เมื่อครู่นี้ข้าคิดว่าตัวเองชนกับก่าแพง จึงเสียมารยาทไป ข้าต้องขอภัย
นายท่านแล้ว”

สวี่ป้อเยว่ทำหน้าขมขื่นขึ้นอีก ‘ก่าแพง...? นี่ข้าคล้ายก่าแพงตรงใด’ คิ้ว
สีเข้มขมวดมุ่นเป็นปมใหญ่ ปลายตัวตื้อตรงดิ่งดูจวบ เส้นเลือดข้างขมับขึ้น
ริ้วจางๆ บ่งบอกว่ากำลังฉุนจัด

กัวยู๋เจี้ยนขม่นมองหมิงจิวทันที ข้าอุตสำหรับให้ท่านแม่ทัพหายโกรธ
ข้า แต่เจ้ายังจะทำให้ท่านยั่วขึ้นไปอีก คราวนี้คนที่ช่วยคือข้าคนนี่!”

หมิงจิวผู้มีความสามารถพิเศษ ได้ยินเสียงความคิดผู้คน ย่อมได้ยิน
เสียงความคิดของกัวยู๋เจี้ยน นางตระหนักว่าที่แท้คนหน้ายักษ์คือแม่ทัพ ส่วน
คนที่เอ็ดคือลูกน้องของเขา

กัวยู๋เจี้ยนตวาดขึ้นอีก “ดูให้ดีก่อน! ท่านผู้นี้คือแม่ทัพสวี่ป้อเยว่ มิใช่
ก่าแพงอย่างที่เอ่ย จะพูดจาควรระวังปากไว้ให้ดี”

ร่างบางนั่งชันเข่า ค้อมศีรษะลงเล็กน้อย แสดงความนอบน้อมแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนล้า “ข้าขอโทษ ข้าไม่สบาย ตาลายจนเดินเซ คิดไปเองว่าท่านแม่ทัพคือกำแพง ข้าขอภัยขอรับ”

ร่างใหญ่สะบัดชายแขนเสื้อเพื่อไล่ความหงุดหงิด ‘เลิกเรียกข้าว่าเป็นกำแพงซะที ฟังแล้วอยากฆ่าทิ้งซะมด!’

สวี่ป้อเยว่กลั่นโหระ ตนคือนักรบผู้อาจหาญ ตั้งแต่เกิดมาเคยถูกเปรียบกับบรรดาองค์ชายผู้สูงศักดิ์และบุตรมั่งกรเท่านั้น ไม่เคยถูกบอกว่าเป็นกำแพงเย็นชืดไร้วิญญาณมาก่อน

ทหารผู้ติดตามหน้าชืดเผือด คิดว่ายักษ์แดงจะล่าแดงเดชกลางตลาดเสียแล้ว

หมิงจิวจ้องนัยน์ตาพยัคฆ์ด้วยแววตาโล่ชื่อ พินิจมองแม่ทัพที่ยืนนั่งบนหน้าหย่อม นางหาได้ยินเสียงความคิดของร่างใหญ่สักนิดไม่ แม้พยายามจะเพ่งจิตแต่ก็ไร้ประโยชน์

หญิงสาวคลี่ยิ้ม พิจารณาหน้าตาคนตายของคนตัวใหญ่ ทั้งคิ้วสีเข้มกับริมฝีปากหยักหนา มีหน้าซำจุ่มยังโด่งเสียจนอยากชะงักหน้าไปกัดสักที่ เสียอย่างเดียวที่ทำหน้านี้ดูชั่วขมวดและมีรอยแผลเป็น นางมองรอยแผลเป็นที่หางตาวาวลงมาถึงโหนกแก้มพยัคฆ์ซึ่งมีลักษณะคล้ายพระจันทร์เสี้ยว

‘ใบหน้าที่มีรูปพระจันทร์เสี้ยว!’ หมิงจิวอุทานในใจด้วยความตกใจ

ร่างบางจ้องหน้าบุรุษตาไม่กะพริบ ที่น่าพรันพริ้งกว่ารอยแผลเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวคือนางเริ่มได้สติ ว่าตลอดเวลาตนไม่ได้ยินเสียงใดๆ จากความคิดของแม่ทัพผู้นี้สักนิด นางขบคิดด้วยความสงสัย กระทั่งมีอาจจะความคลางแคลงใจ จึงตัดสินใจหันไปเพ่งสมาธิฟังเสียงกัวฮู้ยเจี้ยนที่ยืนข้างๆ เพื่อเปรียบเทียบ

‘ขอทานผู้นี้สติไม่ดีหรืออย่างไร ยังไม่รีบไปอีก เอาแต่จ้องมองหน้าข้ากับท่านแม่ทัพอยู่ได้ หรือจะรอให้ท่านแม่ทัพชักดาบเสียก่อน ถ้าท่านแม่ทัพชักดาบจริง เจ้าไม่มีทางได้หัวเราะอีกแน่’

นางได้ยินเสียงความคิดของกัวฮฺยฺเจี้ยนทั้งหมด จากนั้นก็หันไปฟังเสียง
ความคิดชาวบ้านที่ยืนมองสถานการณ์ข้างๆ ต่อ มันทักทายปกติเช่นที่ผ่านมา
ยามนี้หมิงจิวมั่นใจว่าตนยังคงได้ยินเสียงความคิดคนอื่นเป็นปกติ จึง
หันไปฟังจิตตั้งใจฟังเสียงแม่ทัพหน้ายักษ์อีกครั้ง

...

ไร้เสียง มีเพียงความเงียบจนราวกับปาชา

‘ข้าไม่ได้ยินหรือเขาไม่ได้คิด!’

นับว่าสรีป่อเยว่คือบุคคลเดียวที่นางไม่อาจฟังเสียงความคิดได้

หมิงจิวขบคิดหาเหตุผล เมื่อครู่ตนอาการกำเริบแล้วเดินเซจนไปกอด
ร่างแม่ทัพไว้ จากนั้นอาการก็ดีขึ้น มีหน้าซำเขายังมีรอยแผลเป็นรูปพระจันทร์
เสี้ยวบนใบหน้า คล้ายชายในคำทำนายของหัวหยินว่าเป็นบุรุษผู้มาช่วยเหลือ
เมื่อครู่แค่กอดเขาก็หายปวดหัวเป็นปลิดทิ้ง

‘ต้องใช้เขาแน่ๆ ที่ซำหายจากอาการกำเริบเมื่อครู่ก็เพราะเขา เมื่อครู่ซำ
กอดเขา สงสัยคงต้องทดสอบอีกสักครั้ง’ คิดแล้วหมิงจิวปล้นย่นกายลุกขึ้น
ก่อนโผล่เข้าไปกอดสรีป่อเยว่ในทันที

สองแขนเล็กเหนียวรัดเอวที่มีแต่มัดกล้ามเนื้อสมชายชาตินักรบ ‘หุ้ย...หุ้ย
ดีดี...’

สรีป่อเยว่สะดุ้งโหยง ชนอ่อนลุกชู... ‘เจ้าปีศาจขอลานกล้ามกอดข้า!’

เขาอยากชักดาบขึ้นมาปาดคอวายร้ายตรงหน้าที่เขาโมกอด หัวติดที่
อีกร่างกอดเขาเสียแน่น เหนียวเหนียวราวกับตีนตุ๊กแก ทำให้เขาอาจชักดาบได้

กัวฮฺยฺเจี้ยนกับกลุ่มทหารที่ติดตามอัปาค้าง ตั้งแต่เป็นทหารติดตาม
ยักษ์แดงแห่งต้าไป มิเคยมีผู้ใดหาญกล้าทำชีวิตตัวเองกับอารมณ์ของแม่ทัพ
จอมโหดสักครั้ง แม้แต่ฮ่องเต้ยังต้องไว้หน้า เกรงอกเกรงใจสรีป่อเยว่ไม่น้อย
วันนี้ได้พบพบขอทานไม่รักชีวิต นับว่าไม่เสียชาติเกิด

‘ถ้าตายด้วยคมดาบของท่านแม่ทัพ ข้าจะเผากกระดาษเงินกระดาษทอง
ไปให้ใช้ในโลกลงหน้า เป็นรางวัลความหาญกล้าของเจ้าแล้วกัน’

คราวนี้หมิงจิ๋วไม่ได้ยินเสียงความคิดของกลุ่มทหาร ในหัวโล่งโปร่งคล้อย
เข้าใจสถานการณ์แล้ว

สวี่ป้อเยว่แสนอึดอัด เขาส่งสายตาสังหารให้เหล่าลูกน้อง ทำเอาผู้ได้
บังคับบัญชาทนอยู่เฉยมิได้ ต้องรีบเข้าไปดิ่งร่างหมิงจิ๋ว

“ปล่อยท่านแม่ทัพเดี๋ยวนี้ ฮี้ย...เป็นผีหรืออย่างไร ถึงจะสิงท่านแม่ทัพ
ของข้า” ก้าวฮู้ยเจี้ยนหลุดปากเอ่ย

สวี่ป้อเยว่แผ่วรังสีอำมหิต ‘อยากตายนักรี? ถึงกล้าพูดว่าข้าถูกสิง’

อีกฝ่ายกลืนน้ำลายอีกใหญ่ หน้าซีดปานกระดาดขาว ‘แม่ทัพผู้นี้...ผู้ใด
เอ่ยคำก็ขัดหูไปเสียหมด!’

หมิงจิ๋วยังดีอีรัน “ข้าไม่ปล่อย ท่านแม่ทัพ ข้าต้องกอดท่าน...” เสียง
ขอทานเอ่ยโต้แย้ง สองแขนเล็กไม่รู้ว่เอาพละกำลังมาจากที่ใด ทหารสองนาย
ยังมีอาจดิ่งตัวนางออกได้

‘ต่อให้ข้าต้องตาย ข้าก็ต้องพิสูจน์ให้ได้’ ร่างบางรีบเฟ่งสมาธิฟังเสียง
ความคิดของก้าวฮู้ยเจี้ยนและทหารนายอื่นต่ออีกครั้ง เพื่อยืนยันความเข้าใจ
ของตน

‘...’

เงียบกริบ ไร้เสียงความคิดผู้ใด แม้ตั้งใจฟังเท่าใดก็หาได้ยินเสียงไม่

หมิงจิ๋วรู้แจ้งว่แม่ทัพผู้นี้ละคือบุรุษในคำทำนายที่นางตามหา ไม่ต้อง
ถามว่เกิดธาตุใดให้ยุ่งยาก ขอเพียงแค่ออดเขา นางก็ไม่ต้องทนได้ยินเสียง
ความคิดผู้อื่นพร้อมอาการปวดหัวอีก

“ปล่อยข้า...ก่อนที่เจ้าจะเสียใจไปชั่วชีวิต”

สวี่ป้อเยว่ไถ่ลั่นความอดทน อายผู้คนที่มองมา ทั้งยังรังเกียจที่ต้อง
ถูกขอทานกอดรัด และที่เขาไม่ชอบที่สุดคือการถูกกอด ไม่ว่าจะจากบุรุษหรือ
สตรี

สวี่ป้อเยว่มีโรคประจำตัวที่มีเพียงคนสนิทไม่มากที่รู้ มันคือโรค
ประหลาดที่เขาไม่อาจเข้าใกล้สตรีได้ ซึ่งนั่นทำให้เป็นอุปสรรคต่อการคบหา

หญิงสาว ตลอดมาเขาจึงมุ่งเพียงการทหาร ทว่าหน้าที่ของบุตรชายคนโตของสกุลต้องตบแต่งภรรยาและรับมีทายาทสืบสกุล

การแต่งภรรยาคนแรก แม่สวี่ป้อเยว่จะไม่สนใจสตรีนั้นๆ แต่ก็ตัดสินใจเข้าหอและทำตามหน้าที่ แต่เมื่อเขากอดภรรยา เขาก็รู้สึกว่ายากในกายหนาวยืนคล้ายถูกหิมะกัดกิน ทรมานสาหัสเจียนตาย เขาก็ตัดสินใจหลีกเลี่ยงการเข้าใกล้เพศตรงข้าม

ต่อมาภรรยาคนแรกป่วยกะทันหันจนจบชีวิตคาเตียงอันหนาวเหน็บ ทว่าฮูหยินผู้เฒ่ายังคงสานความหวังในการมีทายาท โดยการรับหลานสะใภ้คนใหม่เรื่อยๆ แต่ทุกคนล้วนต้องจบชีวิตด้วยโรคประหลาด หรือไม่ก็ประสบอุบัติเหตุเช่นกัน กลายเป็นเรื่องเล่าถึงอาถรรพ์สะใภ้สกุลสวี่ ไม่ว่าจะพึงหมอดูให้หาหญิงสาวดวงแข็งและดวงสมพงศ์กับสวี่ป้อเยว่เพียงใด ทว่าล้วนไม่อาจทนต่อดวงนักษัตรของเขาได้

ยามนี้สวี่ป้อเยว่ถูกกอดเสียแน่น และไม่มีท่าทีว่าจะถูกปล่อยง่ายๆ แม้เขาจะขัดขืนและสะบัดร่างไปมา ทว่าอีกฝ่ายก็ยังเกาะติดไม่ยอมปล่อย ความที่เป็นคนอารมณ์ร้อน ยิ่งทำให้สวี่ป้อเยว่หงุดหงิดง่ายกว่าคนทั่วไปนัก เมื่อโดนบุรุษตื้อกอดเช่นนั้น ยิ่งทำให้เขารู้สึกอับอายและโทสะเดือดพล่าน

“ข้ามอกให้ปล่อย!” สวี่ป้อเยว่คำรามเสียงดัง ทุกคนล้วนรู้สึกคล้ายว่ารอบกายถูกปกคลุมด้วยควันสีดำ

‘ดื้อดึงเช่นนี้...คงต้องฆ่าทิ้ง!’

“ส่งดาบมาให้ข้า” เขาออกคำสั่ง

กัวฮุ้ยเจี้ยนถลึงตา ตกใจไม่น้อยที่ได้ยินคำสั่งดาบเช่นนั้น เขาก็รีบคัดค้าน

“ไม่ได้ขอรับ ที่นั่นคนมุงเยอะ ชาวบ้านเต็มไปหมด จะฆ่าคนมิได้”

หมิงจิ๋วสะดุ้ง “นี่เขาจะฆ่าข้าเชียวหรือ...” แม้จะกลัวบ้าง แต่ก็คิดว่าท่ามกลางสายตาผู้คนเขาคงไม่กล้าลงมือ

สวี่ป้อเยว่ขบกรามกรอด ส่งสายตาเป็นเชิงถามแกกัวฮุ้ยเจี้ยนที่ขัด

คำสั่งว่าอยากตายอีกคนไหนหรือไม่...

รองแม่ทัพอย่างเขามีหรือจะกล้าขัดขึ้น จึงซักถามเตรียมยื่นให้นายใหญ่
ทว่าเสียงของหมิงจิวดังขึ้นเสียก่อน

“ท่านแม่ทัพ มาเป็นของข้าเถิด ข้าจะดูแลท่านอย่างดี จะปรนนิบัติเข้า
จดเย็นมิให้ขาด ดังนั้นโปรดมาเป็นของข้าเถิด”

ดาบที่กำลังจะส่งจึงถูกเก็บเข้าฝัก ถึงอย่างไรก็ให้ดาบไม่ได้ ขอทานผู้นี้
คงถูกลับเป็นหมิ่นขึ้นแน่

สวี่ป้อเยว่ขุ่นลุกชูอีกครั้ง เบิกตากว้างมองตุ๊กแกที่อยู่ในคราบขอทาน
ไอสังหารลอยวน ‘เจ้า...อย่ามีชีวิตอยู่อีกเลย! ข้าจะจับเจ้าทำหุ่นผีไว้ไล่ข้าศึก
เสียเดี๋ยวนี้!’

สวี่ป้อเยว่ไม่คิดเปล่า ความอดทนที่มีขาดฝั่ง เขาสลัดร่างอีกฝ่ายสุดแรง
ครานี้หาได้มีความปรานีไม่ ทั้งกัวฮู้ยเจี้ยนและพลทหารก็ช่วยอีกแรง จนถึง
หมิงจิวออกได้สำเร็จ ร่างของนางกระเด็นล้มบนพื้นเสียงดัง ทว่านางยังพรวด
เอ๋ยประโยคเดิม

“เป็นของข้าเถิดท่านแม่ทัพ”

‘เจ้า...’

สวี่ป้อเยว่เห็นหัวดาหมิงจิวแดงกำ คล้ายกำลังจะร้องไห้

กลุ่มชาวบ้านส่งเสียงเฮฮา บ้างก็ยืนยิ้ม ยกษแดงที่หน้าเกรงขามกลายเป็น
ตัวตลกขบขันต่อหน้าชาวบ้านเสียแล้ว วันนี้ช่างเป็นวันอัปยศของสวี่ป้อเยว่
ยิ่งนัก เขาชมความอำมหิตพลางตัวตบตาชี้ใส่หมิงจิว

“หากข้าเห็นหน้าเจ้าอีก ศิระเจ้าจะไม่เป็นของเจ้าอีกต่อไป!”

กล่าวจบเขาก็เดินกลับค่ายด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว เพราะอยากฆ่าใคร
สักคน

กัวฮู้ยเจี้ยนและทหารที่เดินตามแทบอยากร้องไห้ ไม่รู้ว่าเมื่อถึงค่ายแล้ว
ต้องเจอกลิ่นอารมณ์ของแม่ทัพระเบิดรุนแรงปานใด

สาม

เข้าถ้ำเสือเพื่อให้ได้พ่อเสือ

สวี่ป้อเยว่และผู้ติดตามเดินทางออกจากตัวเมือง ขึ้นขี่หลังอาซาที่ผูกไว้ได้ต้นไม้สูง ระหว่างทางแสงแดดเจิดจ้า เสียงฝีเท้าสัตว์กระทบกับพื้นดังเป็นจังหวะ

ทันทีที่แม่ทัพใหญ่ผู้ดูแลค่ายกลับมาถึง บรรยาการในค่ายอวิ้วกวน คล้ายถูกปกคลุมด้วยไอสีดำ ทั้งเย็นเยือกและหนาวเหน็บ ทั้งอิมคริมและมิดมน ความเรงร่ายามนายใหญ่ไม่อยู่จบสิ้นลง ทหารกลับมาทำหน้าที่ชะมักเขม้นอีกครั้ง เสียงหัวเราะสนุกสนานอย่างฟ่อ่นคลายกลายเป็นเคร่งขรึมจริงจัง

พวกเขาต่างรู้ดีว่าแม่ทัพผู้นี้จริงจังกับงานเพียงใด จึงไม่กล้าแสดงความหย่อนยานต่อระเบียบ มือที่กำทวนยามยืนเฝ้ากำแพงจนแข็งทื่อ หยาดเหงื่อหลังไหลราวกับเมล็ดงา

ยามสวี่ป้อเยว่เดินผ่านคล้ายมีไอสีดำลอยตาม พวกเขาแทบกลั้นหายใจเกรงว่าเสียงหายใจจะดังเกินไปจนผู้บังคับบัญชาจะคอยหู ทันทีที่สวี่ป้อเยว่เดินผ่านไป บริเวณนั้นราวกับมีแสงอาทิตย์สาดส่องถึง หลายครั้งที่ทหารเหล่านั้นสงสัยว่าผู้บังคับบัญชาของเขาเป็นศัตรูกับดวงอาทิตย์หรืออย่างไร

หลังจากกลับจากทำธุระนอกค่าย ท่าทางแม่ทัพดูน่าหวาดกลัวกว่าปกติ ทหารบางนายอาศัยเวลาที่สวี่ป้อเยว่หายเข้าไปในกระโจมกรุเข้าไปห้อมล้อม กลุ่มผู้ติดตามซึ่งกลับมาพร้อมแม่ทัพ ทุกคนล้วนมีสีหน้าหม่นหมอง

“เกิดอันใดขึ้น เหตุใดท่านแม่ทัพถึงดูคล้ายอยากจะฆ่าคนเช่นนั้น”

เสียงถอนหายใจนำมาก่อนคำตอบ “ก็ท่านแม่ทัพอยากจะฆ่าคนจริงๆ นะสิ”

เมื่งั่วอี้ ทหารชั้นนายกองรีบเบียดร่างแทรกเข้าไปกลางกลุ่มคน ก่อนมายืนอยู่ในวงล้อม “หมายความว่าอย่างไร ผู้ใดกันที่ไม่รักตัวกลัวตาย ถึงขนาดทำให้ท่านแม่ทัพอยากฆ่าทั้ง”

ทหารชั้นผู้น้อยนายหนึ่งชะเง้อมองไปรอบด้าน เห็นว่าสวี่ป้อเยว่ไม่ได้ออกมาจากกระโจม จึงกล้าเล่าให้สหายทหารฟัง “คือเช่นนั้นขอรับ...”

เรื่องราวของขอลานอายุน้อยผู้ไม่รักชีวิตด้วยการวิ่งหน้าตายมากอดท่านแม่ทัพ มีหน้าซำยังร่ำร้องบอกว่าจะดูแลท่านแม่ทัพชั่วชีวิตถูกเล่าจนหมดสิ้น เมื่อได้ฟังกลุ่มทหารก็ล้วนคิดเห็นเหมือนกันว่าอยากเห็นหน้าค่าตาขอลาน ใจกล้าผู้นี้สักครั้ง กินข้าวหรือดื่มก็กินแน่ หรือว่ามีเก้าชีวิตเฉกเช่นแมวหรืออย่างไร ถึงหาญกล้าทำชีวิต แหย่หนวดเสือที่ไม่มีผู้ใดกล้าแม้แต่จะเหล่มองเช่นนั้น

เมื่งั่วอี้หลุดเสียงหัวเราะชอบใจ “หากได้พบหน้าขอลานคนนั้น ข้าจะสาบานเป็นพี่น้องกับเขาเสียเลย ช่างกล้า...ช่างกล้าจริงๆ ถูกใจข้ายิ่งนัก! ฮ่าๆๆ”

กัวยู้เจี้ยนถลึงตา พร้อมรีบเอ่ยยับยั้ง “เจ้าอยากตายหรืออย่างไร ถึงกล้าหัวเราะท่านแม่ทัพ ไป...รีบไปทำงานก่อนที่ท่านแม่ทัพจะออกมาเห็น เดี่ยวได้ตายกันยกค่ายพอดี”

จบเสียงเตือนของรองแม่ทัพผู้ใจดี ทุกคนก็ล้วนรู้สึกเย็นสันหลังวาบคล้ายมีไอเย็นของฤดูหมันต์ที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นพัดผ่านร่างตนไปวูบหนึ่ง ไม่ต้องเลี้ยวมองก็ตระหนักได้ ความรู้สึกเช่นนี้คือไอสังหารที่พวยพุ่งมาจากตัวยักษ์แดงเป็นแน่

กัวยู่เจี้ยนถลึงตา “ท่านแม่ทัพ!”

ทุกคนสะดุ้งราวกับถูกแซ่แซ่ โดยเฉพาะเมิ่งถั่วอี

“ทะ...ท่านแม่ทัพ! มาตั้งเต๋ยามไคขอรับ” รองแม่ทัพเอ๋ยด้วยน้ำเสียงอ่อนลงหลายส่วน

คนอื่นก้มหน้าก้มตากลืนน้ำลาย ยืนเข้าแถวเรียงคนรอรับคำสั่งตาย สวีป๋อเยว่ก้าวเท้ายาวๆ เพียงไม่กี่ก้าวก็ถึงตัวเหล่าทหารกลุ่มนั้นที่อาจหาญแตกกระเบียบทัพ ยืนนินทานายใหญ่อย่างเขา สงสัยว่าจะไม่รักชีวิตเสียแล้ว

สวีป๋อเยว่ถลึงตามองพวกเขาด้วยสายตาเหี้ยม โดยไม่มีคำสั่งหลุดออกมาสักคำ ทหารกลุ่มนั้นต่างเข้าใจบทลงโทษได้ แต่ละคนรีบขานรับ ก่อนเดินไปหุบจอบมาขุดดิน จากนั้นก็กระโดดลงไปในหลุมให้กัวยู่เจี้ยนช่วยเอาดินกลบฝัง

ทุกส่วนถูกฝังอยู่ใต้ดิน เหลือเพียงคอกับศีรษะที่โผล่เหนือพื้นดินเท่านั้น เมิ่งถั่วอีกล่าวด้วยน้ำเสียงขลาดเขลา มองปลายเท้าของแม่ทัพที่ยืนเฉียดใบหูตน นับว่าเขากล้าหาญกว่าทุกคนแล้ว “ลดเหลือสองวันได้หรือไม่ขอรับ ต่อไปข้าไม่กล้าแล้ว”

นี่คือวิธีการลงโทษสถานเบาของสวีป๋อเยว่ โดยให้ทหารฝังร่างตัวเองอยู่ใต้ดิน เหลือเพียงศีรษะไว้หายใจ มีอาจขยับเขยื้อน ไม่อาจดื่มน้ำหรือกินอาหาร หากโซ่คร้ายเจอลัศว์มีพิษเลื้อยผ่านกันนับเป็นเวรกรรมของผู้นั้น ซึ่งสวีป๋อเยว่เองก็ได้แยะแสะ

หากความผิดน้อยนิด บทลงโทษอาจนานเพียงสองถึงสามวัน แต่ถ้าโทษหนักขึ้นเวลาอาจล่วงเลยถึงสัปดาห์ เมิ่งถั่วอีจึงเกรงกลัวว่าแม่ทัพจะฝังพวกเขาจนลืมวันลืมคืน เลยรีบเอ๋ยขอลดหย่อนโทษ

สวีป๋อเยว่มองผู้ถามอย่างเยือกเย็น น้ำเสียงยามเอ๋ยราวกับน้ำนิ่งในบ่อลึก “ข้าเป็นสหายของเจ้าอย่างนั้นหรือ”

เมิ่งถั่วอีหน้าซีด หายใจติดขัด อยากหายตัวไป อาจง่ายกว่าการมีชีวิต

ต่อจากนี้ เขาข่มความกลัวเอื่อยอย่างตะกุกตะกัก “อะ...ข้าผิดไปแล้ว ทะ...ท่านแม่ทัพโปรดอย่าถือสา ทะ...ท่านแม่ทัพคือผู้บังคับบัญชาผู้ยิ่งใหญ่ ข้ามิกล้าแล้ว...”

สวี่ป้อเยว่หันไปสบตากับกั้วฮู้ยเจี้ยน ทำเอาเขาสะดุ้งเฮือกตาม ก่อนรีบสั่งการแทนนายใหญ่ “สามวัน! ไม่มีต่อรอง...”

สายตาแบบนี้... ‘เย็นนี้ท่านแม่ทัพคงไม่ต้องกินข้าวแล้ว กินพวกข้าแทนเลยดีกว่า’

คำสั่งชี้ขาดว่าลงโทษสามวันสามคืน กลุ่มทหารจำใจต้องขานรับ ผู้ที่พลาดการชุมนุมลับๆ ล้วนลอบโล่งใจ หากอยู่ในสถานการณ์นั้นด้วยคงไม่แคล้วชวโยไปตามๆ กัน

อารมณ์ของสวี่ป้อเยว่สงบลงบ้างแล้ว เขานั่งยกถ้วยชาขึ้นดื่ม ขณะเดียวกันกั้วฮู้ยเจี้ยนก็เดินเข้ามารายงาน

“ทางราชสำนักส่งสารมาอีกแล้วขอรับ บอกให้ท่านแม่ทัพกลับเมืองหลวงโดยเร็ว บอกว่าการรับสมัครทหารใหม่ของด่านอี้กั้ววานให้ช้าดูแลแทน”

“หึๆ” สวี่ป้อเยว่หัวเราะในลำคอ เขารู้ดีว่าเบื้องหลังคำสั่งนี้คือผู้ใด “ส่งจดหมายกลับไป แจ้งว่าข้ายังไม่กลับ จะอยู่ดูแลตลาดเลาเถวชายแดน และจะอยู่ร่วมฝึกทหารใหม่ด้วยตัวเอง”

“แต่...”

กั้วฮู้ยเจี้ยนมีสีหน้าหนักใจ หากฝืนพระบัญชาฮ่องเต้ เกรงว่าจะมีโทษ แต่สวี่ป้อเยว่กลับกึ่งยิ้มกึ่งไม่ยิ้ม มุมปากที่ยกนิดๆ ดูแสนเยือกเย็น

“เจ้ายังไม่รู้อีกหรือว่าทั้งหมดต้องเป็นแผนการของท่านย่าแน่ ท่านย่าคงเข้าวังไปพูดคุยกับไทเฮา จากนั้นก็ชับน้ำตาเล็กน้อย ก่อนเล่าเรื่องราวว่าสกุลสวี่ไร้ทายาท จนไทเฮาต้องไปทูลขอกับฝ่าบาทให้เรียกข้ากลับ หึๆ เป็นแบบนี้มาไม่รู้กี่ครั้งแล้ว”

กั้วฮู้ยเจี้ยนฟังแล้วก็พยักหน้าเข้าใจ เป็นจริงตามที่นายใหญ่เอ่ย เพราะเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นหลายครั้งแล้วราวกับเกลียวคลื่น ฮูหยินผู้เฒ่าที่สนิทสนม

กับส่วยไทเฮามากใช้วิธีนี้เพื่อเรียกตัวสวี่ป้อเยวผู้เป็นหลานชายกลับจวน เพราะสวี่ป้อเยวแสนหนาย เมื่ออยู่ในจวนสกุลสวี่ที่ไร ชูหยินผู้เฒ่าก็มักหากรรยาให้เสมอ

คนเก่าตายได้ไม่นาน คนใหม่ก็แต่งเข้าจวน โดยหาได้สนใจไว้ทุกซ่ไม่สนเพียงเร่งให้สวี่ป้อเยวมีทายาทโดยเร็ว ผู้อื่นก็มีได้ต่อว่าการกระทำของชูหยินผู้เฒ่าลัคนิด ล้วนเข้าใจหัวอกหญิงชราที่หวาดเกรงว่าสกุลสวี่จะไร้ผู้สืบสกุล

ยิ่งสกุลสวี่เป็นสกุลของนักรบยิ่งมีอาจปล่อยให้ขาดทายาทเพศชายได้ทั้งส่วยไทเฮาและเหล่าซือฮ่องเต้จึงสนับสนุน กลับกลายเป็นว่าสวี่ป้อเยวเสียอีกที่ได้อัน หนายกับการแต่งกรรยาใหม่

แต่งก็คนก็ตายหมด มีหน้าซ้ำจะกอดหรือร่วมหอก็มีอาจทำได้ เขาจึงหลีกเลี่ยงด้วยการมาอยู่ที่ชายแดน แม้จะไร้ซึ่งศึกสงคราม บ้านเมืองร่มเย็นแล้วก็ตาม

ครั้งนี้ชูหยินผู้เฒ่าก็ใช้ลูกไม้เดิม สวี่ป้อเยวรู้ทัน แม้อยากจะต่อว่ายาของตน ทว่าเกรงว่าจะกลายเป็นหลานอกตัญญู จึงได้แต่สงบคำ และส่งจดหมายหลายต่อหลายฉบับตอบกลับไปยังเมืองหลวง แจ้งว่าตนยังไม่สามารถกลับไปได้

แม้เหล่าซือฮ่องเต้จะทรงออกหน้าหลายครั้ง ทว่าสวี่ป้อเยวหาได้ไม่ดีไม่อย่างเหล่าซือฮ่องเต้สหายสนิทสมัยเรียนหนังสือในยามเยาว์ ไม่มีทางกล้ำกลั้วเขาจริงๆ แน่

สวี่ป้อเยววิเคราะห์อย่างชาญฉลาดและตื้อด้านเหมือนวัว

กลางตลาดเช็นตี้

หมิงจิ๋วแอบย่องไปด้านหลังห้าวหยิน อาศัยช่วงที่ห้าวหยินเพลอ ยื่นแขนทั้งสองข้างไปสวมกอดจากด้านหลัง

“เพี้ย...”

“ฮ่าๆๆ...” ผู้แก่งหัวเราะว่า ก่อนรีบกลืนเสียงลงคอ

ห้าวหยินส่งสายตาเป็นเชิงถามว่าเหตุใดถึงกลับมา หมิงจิวทำหน้าที่เจื่อน
นับหนึ่งถึงห้าในใจ ก่อนปั้นยิ้มหน้าแบนแล่น กลบเกลื่อนความโมโหของห้าว-
หยิน

“พี่ห้าวหยินก็...ข้าจะเจอแล้ว!”

“เจอแล้ว! หรือว่า...” ห้าวหยินทวนคำ สืบความโกรธก่อนหน้าทันที
หมิงจิวพยักหน้าพลงอมยิ้ม “อ้อ ชายในคำทำนาย ข้าเจอเขาแล้ว”

ห้าวหยินนึกถึงแม่ทัพผู้มีฉายาวัยักษ์แดงแห่งต้าไป นางไม่แน่ใจว่า
คนที่หมิงจิวเจอใช่คนเดียวกับที่นางคิดไว้หรือไม่ นางจึงถามไถ่ กระทั่งแน่ใจ
แล้วว่าคนที่หมิงจิวเจอคือแม่ทัพสวีป้อเยว่คนเดียวกับที่นางเจอ

หมิงจิวพูดไปพลงยิ้มไปพลง “ข้าจะลองถอดเขาแล้ว เสียในหัวก็
เจ็บทันที สุดยอดเยี่ยมพี่...ได้ผลดียิ่งกว่ายาอีก”

อีกฝ่ายถลึงตา “นี่เจ้ากล้าถอดด้วยหรือ”

หมิงจิวพยักหน้า ไม่ได้นึกหวาดกลัว “อ้อ ใช่ ถอด! สองรอบเลยด้วย”

ห้าวหยินปรบมือ คิดนับถือขอทานสาวผู้นี้เสียจริง ขนาดตัวนางแค่พูด
นิดเดียวก็ถูกตาบจ่อคอเสียแล้ว ทว่าหมิงจิวกลับถลาไปถอดถึงสองครั้ง

ถ้าไม่ใช่ใจกล้าก็นับว่าโง่สิ้นดี!

ห้าวหยินมีสีหน้าจริงจัง “แล้วเจ้าจะอย่างไรต่อไป”

หมิงจิวยักคิ้วหล่นตา “ข้าตามไปถึงค่ายทหาร แต่ด้วยพวกเขาขี่ม้าเลย
ตามไม่ทัน แต่ข้าก็ไม่โง่ แอบตามร่องรอยจนรู้แล้วว่าเขาอยู่ที่ใด ต่อไปข้าก็แค่
ไปอยู่ใกล้ๆ เขา”

หมิงจิวหุบยิ้มแล้วเอ่ยต่อ น้ำเสียงแฝงความเศร้าเล็กน้อย “ต่อไปข้าอาจ
ไม่ค่อยได้มาหาพี่แล้วละ”

ห้าวหยินยิ้มหวาน “อ้อ ไม่เป็นไร เพื่อชีวิตตัวเอง ไปเถิด อยากรักก็ต้อง
ไป เหม...ข้าก็อยากจะได้เห็นสีหน้ายักษ์แดงยามที่ถูกเจ้าถอดเหมือนกัน”

‘คงทำหน้าที่เหมือนคนกำลังจะอกแตกตายเป็นแน่’ แค่นี้ก็อดขำไม่ได้
แล้ว

“พี่รู้ได้อย่างไรว่าเขาทำหน้าที่เหมือนคนนอกจะแตก” หมีงจิวได้ยื่นเสียงความคิดจึงย้อนถาม

ห้าวหยินทำหน้าที่บูตบั้งทันทีที่รู้สึกว่าคุณคิดตัวเองไม่เป็นส่วนตัวอีกแล้ว “นี่เจ้าแอบฟังความคิดข้าอีกแล้ว?”

“ข้าไม่ได้แอบ ก็มันได้ยินเอง” นางยกสองมือขึ้นเป็นเชิงปฏิเสธ ดวงตากลมใสคล้ายจะช้อแต่แฝงเล่ห์ซุกซนทำเอาห้าวหยินโกรธไม่ลง

หมอดูสาวนึ่งไปชั่วครู่แล้วเปิดปากถาม “เจ้าคิดวิธีเข้าใกล้เขาได้หรือยัง?”

หมีงจิวหุบยิ้ม เม้มปากพร้อมกับส่ายหน้า “ไปแล้วก็คงหาวิธีได้เอง”

ห้าวหยินนึ่งไปชั่วครู่ ใช้ความคิดไม่นานนางก็เสนอ “ลองแต่งตัวเป็นหญิง เอาให้ดังตามไปเลย คราวนี้ข้าคงไม่ปฏิเสธหรอก อยากเห็นคนหน้ายักษ์ทำหน้าที่ทกลุมรักสตรีจัง”

หมีงจิวส่ายหน้าทันที “พี่จะบ้าอย่างนั้นหรือ ที่นั่นมันค่ายทหารนะ สตรีจะเข้าไปอยู่ได้อย่างไรกัน”

เมื่อได้ฟังความคิดของหมีงจิว ห้าวหยินก็ต่อว่าตัวเองที่คิดน้อยไปจริงๆ ค่ายทหารใดต่างก็ไม่ให้สตรีเข้าไปอยู่ อีกอย่าง...ก่อนจะได้เข้าใกล้แม่ทัพ คงต้องผ่านบรรดาทหารอดอยากปากแห้งเป็นกองทัพ แล้วหญิงสาวตัวเล็กจะรอดพ้นจากน้ำมือบุรุษได้อย่างไร

ไม่ได้ๆ! วิธีนี้ไม่ปลอดภัยจริงๆ

ทั้งสองคนนั่งขบคิดอยู่นาน เสียงสนทนาเงียบไปพักใหญ่ จนได้ยินเสียงผู้คนในตลาดดังจ่อแจ มีเสียงสนทนายาระหว่างหญิงสาวคู่หนึ่งดังมาจากหน้าร้าน

“ดูเจ้าสิ! ทำตัวไม่เรียบร้อย มีส่วนใดเหมือนสตรีบ้าง ต่อไปก็เลิกแต่งกายเป็นหญิงไปเลยไม่ดีกว่ารี”

เสียงนั้นคล้ายจุดประกายความคิดของหมีงจิวและห้าวหยิน ทั้งสองหันมามองหน้ากันพร้อมรอยยิ้ม ก่อนเอ่ยเป็นเสียงเดียวกัน

“ปลอมตัวเป็นชายเข้าร่วมกองทัพ!”

หลังจากนั้นทั้งสองก็หัวเราะถูกอกถูกใจที่คิดเช่นเดียวกัน

หมิงจิวทำหน้าที่เบิกบาน รวากับว่ายกหินก้อนใหญ่ออกจากอกก็ไม่ปาน นางยิ้มแล้วหลุดเอ่ยลอยๆ “อยากได้ลูกเสือก็ต้องเข้าถ้ำเสือ”

หัวหยินเอ่ยกลับหัวเราะ “ไม่ใช่ลูกเสือแล้ว ระดับท่านแม่ทัพนี่ต้องนับเป็นพ่อเสือ ฮ่าๆ...”

หมิงจิวคล้ายจะอายนิดๆ แก้มขาวแดงแข่งกับลูกตำลึงสุก “พ่อเสือคนนี้ความจริงก็น่าอดไม่ใช่น้อยนะพี่ หน้าตาหล่อเหลา หุ่นก็แจ่มจรัส ตอนได้กอดคราวนั้นสัมผัสจากกล้ามเนื้อนี่แน่นเปรี้ยะๆ เลย ฮิๆ...”

หัวหยินยิ้มก่อนเอื้อมมือไปหยิกจมูกหยอกเย้าอีกฝ่ายที่ใจกล้าไม่อายฟ้าดิน “หน้าไม่อาย! สตรีใดจะกล้าเอ่ยถึงบุรุษเช่นนี้ อย่างไรก็ต้องระวังพ่อเสือด้วยละ ระวังจะถูกเขี้ยวเล็บก่อนได้กอด”

หมิงจิวชี้หน้าตัวเอง อมยิ้มน้อยๆ อย่างมั่นใจ “พี่มองหน้าข้าสิ! หน้าแบบข้ามีหรือจะกลัว...”

“จ๋า จ๋า...เก่ง! ฮ่าๆๆ”

“ฮ่าๆๆ”

ตะวันตกแสงสีทอง นกร้องขับขานโผนทะยานล่อกับสายลม กลิ่นดิน

ระคนกลิ่นสดชื่นจากใบไม้ใบหญ้าคล้ายกระตุ้นให้หมิงจิวที่แอบอยู่นอกค่ายอึกวามรู้สึกกระปรี้กระเปร่าและมีพละกำลังมากขึ้น

นางย้อนกลับมายังค่ายอึกวานอีกครั้ง ลอบสังเกตการณ์ทหารเวรยามที่เดินตรวจตราพื้นที่ในใจก็ตระหนักได้ว่างานนี้ไม่ง่ายอย่างที่คิด จะปลอมตัวเป็นชายน่ะง่าย ทว่าจะเข้าร่วมในกองทัพเช่นไรก็ยังมืดแปดด้าน

เมื่อทหารกลุ่มหนึ่งเดินผ่านเข้ามาใกล้ หมิงจิวก็ใจตุ้มๆ ต่อมๆ กังวลว่าหากถูกจับได้จะพานหมดโอกาสเสียก่อน นางเอนตัวหลบเพื่อให้พุ่มไม้สูงหนาตากำบังร่างเล็กๆ ของตน พรางสอดส่ายตามองผ่านช่องว่างระหว่างใบไม้ ทั้งยังพยายามวิเคราะห์

‘หากอาการกำเริบแล้วข้าจะเข้าไปประชิดตัวท่านแม่ทัพได้ทันกาลอย่างนั้นหรือ...’

ท้องฟ้ากลายเป็นสีน้ำหมึก ลมหนาวยามราตรีพัดผ่านร่างบางจนนางต้องยกสองมือขึ้นลูบผิวกาย แม้จะยังคิดไม่ออก ทว่าความมุ่งมั่นในแวต่ายังคงอยู่ ตั้งใจว่าหากคิดหาช่องทางไม่ได้จะไม่ยอมกลับ แต่แล้วชั่วพริบตาที่นั้นเสียงคล้ายนกหวีดก็ดังขึ้นในหัว เป็นสัญญาณบอกว่าอาการของนางกำเริบอีกครั้ง

ครานี้หมิงจิวร้อนรน ศีรษะเริ่มปวดหนัก นางจึงไม่เสียเวลาขบคิดให้มากความอีกต่อไป ในเมื่อสถานการณ์คับขันเช่นนี้ การบุกเข้าไปใกล้แม่ทัพจอมโหดคือหนทางเดียวที่นางจะรอดไปได้

แฝงออกกว้างกำยำแข็งแรงกร้าวกับหินผานั้นคือเป้าหมายเดียว!

นับเป็นความโชคดีในความโชคร้าย เพราะทหารกลุ่มใหญ่เข้านอนหมด เหลือเพียงกลุ่มหนึ่งที่ยืนเฝ้ายาม และเสียงในความคิดของพวกเขาก็ทำให้นางรู้ว่าพวกเขาจะเดินไปทางใดหรือทำสิ่งใดต่อ นี่เป็นโอกาสในวิกฤติ ทำให้หมิงจิวสามารถหลบเลี่ยงทหารเหล่านั้นได้ไม่ยาก และจากที่เฝ้ามองก็พอรู้ว่ากระโจมของนายใหญ่อยู่ที่ใด

กระโจมผ้าขาวขึ้นโครงด้วยไม้ขนาดใหญ่ ด้านบนเป็นมุมแหลม ทำให้พื้นที่ภายในที่เป็นทรงกลมมีความกว้างขวางโอ่อ่าสมกับตำแหน่งแม่ทัพ

แสงในกระโจมดับไปนานแล้ว บรรยากาศภายในจึงมืดสนิท ด้านหน้าทางเข้ามีทหารยืนเฝ้าอยู่ หมิงจิวรีบคว้าก้อนหินโยนไปทางทิศตรงกันข้าม

เกร็ง!

“ผู้ใดกัน” เสียงเข้มถามขึ้น แต่ไม่กล้าเปล่งเสียงดังมากนัก ด้วยเกรงว่านายใหญ่ที่อยู่ในกระโจมจะตื่นขึ้นมალ่าหัวตน

เมื่อไม่ได้ยินคำตอบกลับ เขาจึงตัดสินใจยื่นรอให้ทหารอีกคนมาเปลี่ยนเวรก่อน แล้วค่อยเดินไปตรวจสอบ แต่แล้วเสียงก็ดังขึ้นอีกครั้ง ส่อแววพิรุณจนทหารนายนั้นไม่อาจอยู่นิ่งเฉย

หมิงจิวมีสีหน้าดีขึ้นสองส่วน แม้จะปวดศีรษะมาก ทว่านางก็พอยิ้ม
ออกบ้าง สถิติที่เหลือสั่งการให้นางรีบมุดเข้าไปในกระโจม สภาพภายในนั้น
มืดสนิท มีเพียงแสงจันทร์รำไรเท่านั้นที่พอให้มองออกว่าเตียงของเป้าหมาย
อยู่บริเวณใด

อาจเป็นเพราะบริเวณนี้อยู่ใกล้กระโจมพักของเหล่าทหาร เสียงในหัว
ของหญิงสาวจึงดังขึ้นอีก...

ท่ามกลางความมืดมิดของรัตติกาล หมิงจิวยืนอยู่ตรงปลายเตียง พง
พินิจผ่านความสลัว เห็นร่างใหญ่กำลังหลับ ข้างกายวางดาบเล่มโปรดพร้อมที่
จะหยิบขึ้นมาได้ทุกเมื่อ

นางกลืนน้ำลายอีกใหญ่ รู้สึบบาดคอจนปวดแสบ ปานว่าสำนึกได้ถึง
ความเจ็บปวดสาหัสหากถูกดาบตรงหน้าฟันใส่ ใจหนึ่งก็หวาดกลัว แต่ในยาม
นี้อาการกำเริบหนัก ไยต้องมัวพะวงกลัวเรื่องที่ยังไม่เกิด สิ่งที่ควรกลัวคือ
อาการปวดหัวที่อาจคร่าชีวิตตนได้ทุกเมื่อไม่ดีกว่าหรือ

นางคิดเช่นนั้นก่อนยกมือขึ้นแสดงท่าทีขอโทษ

‘ข้าจำเป็นจริงๆ ขอถอดที่เดียวแล้วข้าจะรีบไป จะถอดเบาๆ ไม่ให้
สีกหรือสัณนิذ’

คิดแล้วก็ย่อเบาๆ ขึ้นไปบนเตียง สอดแขนเรียวเล็กประหนึ่งกิ่งไม้
เปราะบางสวมกอดสวี่ป้อเยว่ที่นอนตะแคงข้างจากด้านหลัง

กลัมนั่นบนแผงอกของบุรุษเพศช่างแข็งแกร่งราวกับกำแพงหิน อุณหภูมิ
จนเกือบร้อน นางกอดเขาพลางซุกใบหน้าสูดกลิ่นอายหยาง กระทั่งเสียงที่ดัง
ในหัวค่อยๆ เบาลงจนเงียบสงัด

หมิงจิวรู้สึกคล้ายได้ขึ้นสวรรค์ ร่างกายเบาหวิวราวกับปุยมะเมบนท้องฟ้า
ในหัวเบาโหวงโล่งสบาย เลี้ยวความคิดหนึ่งก็แวบขึ้น

‘ถ้าข้าสามารถครอบครองท่านแม่ทัพได้ ต่อไปจะกอดวันละกี่ครั้งก็คง
ไม่เป็นปัญหาสินะ’

คิดแล้วใบหน้าหวานก็เผยแว่ความสุข ส่วนเรื่องจะครอบครองได้

อย่างไรนั้น นางยังไม่อยากนึกถึง

ท่ามกลางความเจ็บปวด นางสัมผัสได้ว่าแม่ทัพผู้แสนเย็นชาที่มีร่างกายที่นำลุ่มหลมน้อย ได้กอดคราก่อนยังมีทันได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วน มาครานี้ได้กอดเต็มมือ

‘หุ่ย...กล้ามเนื้อตรงท้องเป็นลอน นี่หรือคือร่างกายของบุรุษ’ คิดแล้วมีोन้อยก็ซุกขนขยุกขยิกลุ่มบนตรงแผงมดกล้าม

วันนี้สวี่ป้อเยว่เหนื่อยล้าปางตาย หากเป็นยามปกติเพียงได้ยินเสียงคนเดินในกระโจม เขาก็รู้สึกตัวในทันที

ขณะที่หลับลึก เขารู้สึกเย็นวาบที่หน้าท้อง จากนั้นก็รู้สึกได้ถึงการล่อล่อ จึงตื่นขึ้นแล้วรีบกระโจนลงจากเตียง คืบคลานขึ้นมาเตรียมต่อสู้

ใจหมิงจิ๋วหล่นวูบ นางถดตัวลงจากเตียงอีกด้าน ความมืดไม่อาจซ่อนใบหน้าเหี้ยมเกรียมของร่างใหญ่ที่ถูกล้อมกอดได้

เขาคำรามถามอย่างฉุนเฉียว “เจ้าเป็นใคร! เหตุใดถึงบุกรุกเข้ามาในกระโจมข้า”

‘บัดซบ! กระโจมข้าไม่ปลอดภัยอีกแล้ว’

หมิงจิ๋วมีหรือจะยอมอยู่นิ่งเพื่อตอบคำถาม สองขารีบโกยวิ่งไปยังทางออก ทว่าสวี่ป้อเยว่มีช่วงขายาวกว่ามาก อีกทั้งร่างกายยังสมบูรณ์เช่นนักรบ ทำให้สาวเท่าไม่กี่ก้าวก็ไปยืนดักหน้านางอย่างสบาย

หญิงสาวเบิกตาโพลง มองทางออกที่ถูกปิดกั้น ก่อนหมุนตัวหลบแต่มีอาจหนีพ้นเงื้อมมือของยักษ์แดงผู้นี้ แขนเล็กข้างหนึ่งจึงถูกยึดเหนี่ยวไว้ด้วยฝ่ามือใหญ่ ประหนึ่งถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนจนสูญเสียอิสรภาพ

สวี่ป้อเยว่เดินลากตัวหมิงจิ๋วไปตรงหน้าเชิงเทียน เขาจุดเทียนให้กระโจมสว่างวาบ แสงเหลืองนวลฉายภาพผู้ร้ายตัวน้อย “เจ้าอีกแล้ว!”

สายตาคมมองอย่างกราดเกรี้ยว จนหมิงจิ๋วสัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิตจากแวตานั้น

ขณะนั้นกัวยู้เจี้ยนที่นอนไม่หลับลุกขึ้นเดินตรวจตรา บังเอิญเห็นแสง

ในกระโจมแม่ทัพสว่างขึ้นพร้อมเงาร่างทั้งสอง เขาก็รีบเดินเข้าไปภายใน ก็พบว่าผู้บุกรุกจริงๆ และที่น่าตกใจกว่าคือ ผู้ร้ายคนนั้นเป็นขอทานตัวเล็กที่เคยพบยามเข้าเมือง

หมิงจิ่ววาลัน ดวงตาไหววูบ นางกล่าวเสียงเบา “ปละ...ปล่อยข้าไปเถอะ ข้าไม่ได้ตั้งใจจะขโมยกอดท่าน”

“ข้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ถ้าข้าไม่กอดท่าน ข้าอาจต้องตาย”

นางอยากบอกความจริงเรื่องนี้ให้สัว่ป้อเยว่รู้ แต่กลัวว่าจะถูกหัวเราะเยาะ และหาว่าสติฟั่นเฟือน การที่ถูกมองว่าเป็นคนมากตณหาย่อมดูดีกว่าถูกมองว่าเป็นคนบ้าแน่ๆ

กัวยุ้ยเจี้ยนผู้คนที่หลังยามแรกไม่รู้เรื่องราว ทว่าเมื่อฟังคำของหมิงจิ่ว ก็พอลอดเดาสถานการณ์ได้ เขาตกใจยิ่งนัก เผลอหลุดปากโดยมิได้กลั่นกรองความคิด “เจ้าแอบตามพวกข้ามา และยังลอบเข้ามาในค่ายทหาร เพื่อจะลักหลับท่านแม่ทัพอย่างนั้นรี”

สัว่ป้อเยว่ถลึงตาใส่ลูกน้อง สีหน้าเขาแข็งกร้าวคล้ายสัตว์ป่าที่ถูกทำร้าย

“ข้าแค่โดนขโมยกอด ยังมีทันถูกลักหลับ เจ้า...ไม่ยอมให้มีศีรษะประดับบนป่าแล้วสินะ!”

กัวยุ้ยเจี้ยนสะดุ้งโหยงเมื่อถูกข่มขู่ด้วยสายตาทิฆาต ปานว่าจะฉีกเนื้อเถื่อนหนัง เขาก็รีบเอ่ยเสียใหม่

“เจ้าตั้งใจมาลอบทำร้ายท่านแม่ทัพหรือ ชั่วช้านัก! วันนี้...อย่าได้หวังว่าจะมีชีวิตรอดกลับไปเลย”

หมิงจิ่วรีบคุกเข่าอ้อนวอน ค้อมศีรษะขอความเมตตา “ข้าผิดไปแล้ว ข้าผิดไปแล้ว...” นางตัดสินใจเอ่ยไปปิดคำใหญ่

“ทะ...ท่านแม่ทัพหน้าตาเหมือนบิดาข้า ข้าเห็นแล้วก็เลยอดเข้าไปกอดไม่ได้ ข้าเป็นเพียงขอทาน มีแต่ผู้คนรังเกียจ มีเพียงบิดาที่ล่องลับไปแล้ว ที่เอาใจใส่ข้าและรักข้าปานดวงใจ ทุกวันบิดาจะกอดข้า บอกข้าว่าขอทานอย่างพวกเราต้องอดทน บอกให้ข้าสู้ต่อไป ฮึก...” นางบิบน้ำตาเล็กน้อย พุ่มแสง

ละครสุดตัวเพื่อให้มีชีวิตรอด

ก๊วยฮุยเจี้ยนข่มความรู้สึก “นี่ข้าควรจะส่งสารขอทานผู้นี้สินะ แต่เหตุใดในใจถึงอยากหัวเราะแทนกันเล่า บนแผ่นดินนี้ยังมีคนหน้าตาเทียมเช่นท่านแม่ทัพด้วยอีกหรือ อีกทั้งยังเปรียบเป็นถึงบิดา ข้าเลื่อมใสเจ้าแล้ว ขอทานน้อย”

หมิงจิ๋วยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา ก่อนลอบชำเลืองมองท่าทีของแม่ทัพ คิดว่าอย่างน้อยได้ยินเรื่องโศกเศร้าเขาก็คงอารมณ์เย็นบ้าง ทว่ามิได้เป็นเช่นนั้น กลับเป็นรองแม่ทัพต่างหากที่ดูคล้ายจะเชื่อสนิทใจ

สวี่ป้อเยว่ปล่อยแขนนางแล้วชักดาบจ่อลำคอเรียวเล็ก ในใจดั่งมีไฟสุมทุกคำล้วนเป็นเพียงข้ออ้าง มนุษย์เราควรคิดให้ดีก่อนจะลงมือทำต่างหาก ไม่ใช่ทำแล้วค่อยมานึกขอโทษทีหลัง

“เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่ เป็นเพียงขอทานหรือเป็นคัตรู!” เสียงใหญ่เอ่ยก้องกังวาน ถามคำถามซึ่งเป็นชีวิตตาย ทำเอาร่างบางถึงกับมีเหงื่อผุดซึม นางรีบโต้วากลับอย่างฉะฉานเพื่อแสดงความบริสุทธิ์

“ข้าเป็นขอทานธรรมดา ข้าคิดถึงบิดาของข้า ข้าแค่อยากกอดบิดาอีกครั้ง ท่านแม่ทัพคล้ายบิดาข้านัก ข้าจึงอดมิได้”

ปลายดาบจิ้มลงบนเนื้อขาว โลหิตสีแดงไหลเป็นทางคดเคี้ยว เจ้ากล้าว่าข้าหน้าแก่เหมือนบิดาเจ้าเชียวรี

หมิงจิ๋วกัดฟันอดทนต่อความเจ็บ เหยยเสียงสิ้นเครือด้วยความกลัว “ท่านแม่ทัพคงไม่สังหารชาวบ้านไร้ทางสู้เช่นข้า เลือดข้าอาจทำให้ดาบของท่านเปื้อนเสียเปล่าๆ”

นัยน์ตาศพคัมภ์ของสวี่ป้อเยว่หрімองอีกฝ่าย วิเคราะห์ความฉลาดสอพลอของขอทานเบื้องหน้า แล้วชักดาบเก็บเข้าไปในฝัก

“ไม่ตายก็ใกล้เคียง” คำบอกแสดงว่ายังมีบทลงโทษอื่นนอกจากความตาย

“ทะ...ท่านแม่ทัพได้โปรด...ปล่อยข้าไปเถิด” นางส่งสายตาแว่วอน ทำท่าที่ตั้งลูกแมวน้อย

กัวยัยเจียนซึ่งชีสสารอดไม่ได้ที่จะยื่นมือเข้าช่วย เขาแก่งแย่งลำทับ
“ลงโทษเช่นไรดีขอรับ ฟังดินหรือโหนดันไม้ หรือว่า...โบนักร้าร้อยไม้!
ขอทานตัวเล็กเช่นนี้แคร์ร้อยไม้ก็คงตายแล้วกระมัง หรือหากท่านแม่ทัพยังสงสัย
ว่าเขาจะเป็นศัตรูแอบลอบเข้ามาล้วงข้อมูลในค่ายอวิ๊กวานนี้ ก็ให้เขาทำงาน
ในค่ายไม่ดีกว่าหรือขอรับ ทางหนึ่งเป็นการเก็บศัตรูไว้ใกล้ตัว คอยดูว่าจะเผย
พิรุณยามใด อีกทางก็ให้เขาชดใช้ความผิดโดยการใช้แรงงานแทนขอรับ”

สวี่ป้อเยว่มองตารางแม่ทัพเซมิ่ง ลูกน้องของตนกลายเป็นคนพุดมาก
เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด

เขาวិเคราะห์ความคิดเห็นนั้น ตระหนักว่าถึงอย่างไรขอทานผู้นี้ก็
อันตรายต่อเขาอยู่ดี หากวันดีคืนดีเกิดคิดถึงบิดาขึ้นมาอีก เขามักกลายเป็น
ตุ๊กตาให้ก่อตล่อนอีกอย่างนั้นหรือ ร่างใหญ่ส่ายหน้าพร้อมกับรู้สึกขนลุกซู่ พินิจ
อย่างถี่ถ้วนแล้ว คิดว่าอย่างไรก็เก็บไว้ใกล้ตัวไม่ได้

“ใส่หัวไป!” เขาเอ่ยเสียงดังก้องท่มระคนเย็นชา คล้ายหอกหิมะพุ่งเพื่อ
ขับไล่ศัตรู

หมิงจิวคลี่ยิ้ม รีบโค้งคำนับ ก่อนวิ่งออกจากกระโจมไปโดยเร็ว

กัวยัยเจียนรู้สึกโล่งอก หายใจทั่วท้องขึ้น มองร่างขอทานที่วิ่งหายไป
ก่อนค้อมกายขออนุญาตออกจากกระโจม

คืนนี้สวี่ป้อเยว่มีอาจข่มตาหลับอีกเลย หวาดระแวงกลัวเรียวแขน
เล็กๆ ที่ซุกซ่อนจะกลับมาอีกครั้ง ความรู้สึกที่ถูกขโมยกอดดังตราตรึงอยู่ใน
ความทรงจำ

อาจเป็นเพราะอากาศหนาวหรือเพราะร่างกายของเขาร้อนเกินไป ถึง
ทำให้รู้สึกได้ว่าแขนเล็กๆ ที่คล้ายกิ่งไผ่นั้นให้สัมผัสที่เย็นมากประหนึ่งแช่อยู่
ในน้ำเย็นมานาน

ความรู้สึกที่สวี่ป้อเยว่ได้รับจากหมิงจิวเป็นเพียงความเย็นธรรมดา มิได้
หนาวเหน็บจากภายในที่ปวดร้าวถึงกระดูกเช่นยามสัมผัสหญิงสาว เขาจึงมิได้
อะไรมากกว่าขอทานน้อยผู้นี้คือสตรีที่ปลอมตัวเป็นบุรุษ

สี่ ปลอมตัว

อากาศอุ่น บุปผาแบ่งบานตลอดริมสองฝั่ง

หมิงจิวได้ยืนเสียงผุ่ยนกบินขึ้นเหนือศีรษะร้องขับขานตลอดการเดินทาง กระทั่งถึงเขตตัวเมือง ทิวทัศน์ไม่น่ารื่นรมย์นัก ผู้คนเดินขวกไขว่ บ้างก็เดินชนกันจนเกิดเรื่องบาดหมาง และที่สำคัญที่สุดคือเสียงความคิดของพวกเขาล้วนเป็นสิ่งที่หมิงจิวไม่อาจทนฟังได้

ร่างบางเดินฮัมเพลงเสียงดังเช่นเดียวกับทุกครั้ง สองเท้าก้าวอย่างรวดเร็วมุ่งตรงไปยังร้านของห้าวหยิน หมอดูสาวเห็นหมิงจิวแล้วก็คลี่ยิ้ม มือบางตบลงบนที่นั่งข้างๆ “มาตรงนี้เร็ว!”

หมิงจิวเดินไปอย่างคล่องแคล่ว นั่งลงแล้วมองอีกฝ่ายที่ยืนซาลาเปาให้ก่อนกล่าว “ตกลงได้เรื่องราวเช่นไรบ้าง”

‘...ข้าอยากรู้จนนอนไม่หลับเชียวนะ’

ผู้ถูกถามจิกยิ้มจนแก้มป่อง นางได้ยืนฟังเสียงที่เปล่งจากปากและเสียงความคิดของห้าวหยิน จากนั้นก็เล่าเรื่องเมื่อคืนก่อนที่นางแอบลอบเข้าไปหาสวีป้อเยว่ ทันทีที่เรื่องเล่าจบลง เสียงหัวเราะคิกคักก็ดังขึ้นทันใด จนผู้ที่สังเกตเห็นจรรยาผ่านหน้าร้านหันมามองด้วยความประหลาดใจ

“จริงหรือ...เจ้าช่างกล้านัก ไปกอดบุตรถึงในกระโจม โอ้ย! ข้าอายแทน”
ใบหน้าของหมิงจิวระคายด้วยริ้วสีแดง ตัดกับเสื้อผ้าสีมอซอที่ใกล้ขาด
ยิ่งนัก นางเฝ้าริมฝีปากก่อนตอบรับ “ชีวิตกับความตาย...พี่จะให้ข้าเลือก
อันใด”

ห่าวหยินขยับร่างที่ซดองหลังจากหวัระะให้ยึดตรง ข่มความขบขันพลาง
กลืนเสียงหวัระะลงคอ แล้วเอ่ยอย่างเข้าใจ “ขอโทษ หากข้าเป็นเจ้าก็คงทำ
เหมือนกัน”

นางเงียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวต่อ “แล้วต่อไปเจ้าจะอย่างไร ลอบ
เข้าไปในกองทัพอีกครั้ง มีหวังได้ตายๆ จริงๆ แน่คราวนี้”

หมิงจิวขยับตัวสองสามครั้ง ก่อนหันไปมองห่าวหยิน “ข้ามีวิธีแล้ว”

ห่าวหยินส่งสายตาเป็นเชิงถาม หมิงจิวจึงบอกอูบาย

“ข้าไปลอบสังเกตการณ์ครานี้ ได้รู้ว่าทางการกำลังเปิดรับสมัครทหาร
ใหม่ พรุ่งนี้ข้าตั้งใจจะไปสมัคร”

ห่าวหยินนั่งนรากับถูกแซ่แซ่ เหลือเชื่อกับความหาญกล้าของหญิง
สาวผู้นี้ นางได้แต่ถามเสียงหลง “เจ้าแน่ใจแล้วอย่างนั้นหรือ หนทางที่เจ้าเลือก
อาจมีอันตราย”

อีกฝ่ายพยักหน้าด้วยแวตามุ่งมั่น หากไม่ทำเช่นนั้นแล้วคงไม่มีหนทาง
อื่น ห่าวหยินฝืนยิ้ม ในใจนึกหวังหมิงจิวไม่น้อย แต่ถ้าเป็นทางเลือกเพื่อความ
อยู่รอด นางก็พร้อมที่จะสนับสนุน

“อือ...ถ้าเจ้าพิจารณาถี่ถ้วนแล้วก็จงไปเถิด หากต้องการให้ข้าช่วยอัน
ใด ถ้าข้าช่วยได้ ต่อไปก็ให้มาบอกข้า แต่เจ้าต้องระวังตัวให้ดี หากถูกจับได้ว่า
ปลอมเป็นชายไปสมัคร มีหวัง...” ประโยคสุดท้ายเงียบหายไป นางยกมือขึ้น
ลูบคอ เพียงนึกก็หวาดเสียวแล้ว เกรงว่าจะหาชีวิตตรอดกลับมาได้ไม่

หมิงจิวเองก็หวั่นใจไม่น้อย ทว่านางไร้หนทาง หากอยู่ต่อโดยไม่้อ
อ้อมกอดของแม่ทัพหน้ายักษ์ ความเจ็บปวดที่ได้รับก็คล้ายเสี่ยงเล่นกับความ
ตายอยู่ทุกเมื่อ และหากนางเลือกทางอื่นคือลอบเข้าไปในค่ายทหาร ไม่ว่าจะ

ในฐานะหัวขโมยหรือในฐานะทหารหญิงที่ปลอมตัวเป็นชายก็ดี บทลงโทษก็คือความตายไม่ต่างกัน

คิดแล้วผลที่ได้รับจากทางเลือกทั้งหมดล้วนเสี่ยงต่อชีวิตทั้งสิ้น!

ห้องฟ้าประดับด้วยก้อนเมฆสีขาว พื้นหลังเป็นสีครามสดใส ปุยขาว

ค่อยๆ ลอยผ่านค่ายอู่ก๊วาน รวมตัวเป็นรูปร่างคล้ายสัตว์นานาชนิด

ด้านหน้าค่ายมีชายหนุ่มมากหน้าหลายตาทั้งอ่อนเยาว์ไปจนถึงวัยไว้เครา ในมือถือถุงผ้า สีหน้าเปี่ยมด้วยความมุ่งมั่น คนแรกที่ยื่นหัวแถวก้าวไปข้างหน้าสามก้าวก็ถึงโต๊ะไม้ ก่อนขานชื่อเพื่อขอสมัครเข้าร่วมในกองทัพ

ความจริงสวี่ป้อเยว่เพียงหาเรื่องอยากอยู่ที่นี่ชายแดนต่อ เขาจึงส่งจดหมายไปทูลขอหลี่ซื่อช่งแต่ผู้ปกครองแคว้นต้าไป ใจความในจดหมายมีเพียงข้อความสั้นๆ

‘ละเลยฝึกทหารเท่ากับฆ่าตัวตาย รับทหารใหม่ให้กระหม่อมฝึกฝน หรือพระองค์พร้อมให้ต้าไปอ่อนแอจนถูกรุกราน’

ข้อความไม่เยิ่นเย้อและตรงไปตรงมาตามนิสัยของสวี่ป้อเยว่ที่สื่อความหมายได้อย่างลึกลับ

ด้านหลี่ซื่อช่งตั้งใจอย่างถ่องแท้ จึงตีความได้ว่า แม้ช่วงนี้จะไร้ศึกสงคราม ทว่าการทหารที่เข้มแข็งก็ยังคงสำคัญ มิอาจปล่อยละเลยความปลอดภัยของบ้านเมืองได้ เพราะหากชะล่าใจไป อาจทำให้แคว้นอื่นถือโอกาสบุกรุกดินแดนต้าไปก็เป็นได้

ดังนั้นต้าไปจึงต้องสั่งสมกำลังรบ เปิดรับทหารหนุ่มไฟแรงและกลุ่มคนที่อยากรับใช้บ้านเมือง ให้มีโอกาสสมัครเข้าร่วมในกองทัพ และสวี่ป้อเยว่ก็น้อมอาสาฝึกทหารใหม่เหล่านั้นให้เป็นกำลังรบที่กล้าแข็งของต้าไปในภายภาคหน้า

แน่นอนว่าหลี่ซือฮ่งตั๋ย่อมเห็นด้วย เพราะข้อความที่สวี่ป้อเยว่กล่าวถึงนับว่าถูกต้องทีเดียว อย่างไรก็ตามไม่ควรชะล่าใจ กองกำลังทหารต้องพร้อมเสมอ เขาจึงตอบรับ ก่อนที่ประกาศจะถูกติดไปทั่วสารทิศ แบ่งหน่วยรับสมัครเป็นสี่ภาคคือ เหนือ ใต้ ตะวันออก และตะวันตก ซึ่งสวี่ป้อเยว่ประจำอยู่หน่วยตะวันตก

วันนี้คือวันแรกที่เปิดรับสมัครทหารใหม่

กลุ่มคนที่ให้ความสนใจต่างก็เดินทางมาสมัคร หมิงจิวยกมือขึ้นขอบคุณสวรรค์ที่ประทานโอกาสนี้ นางเดินยิ้มไม่หุบมาถึงปลายแถวที่ยาวไปจนถึงเขตป่า ชะว้อคอมองหัวแถวที่อยู่ไกลเพื่อสังเกตว่าต้องทำอะไรบ้าง แต่นางก็ไม่ได้คำตอบ เพราะมันไกลเกินกว่าจะมองเห็นชัด ทว่าโชคดียังนางได้ยินความคิดของคนที่ยืนอยู่ข้างหน้า

คนนั้นเอามือตบหน้าอกตัวเองก่อนถอนหายใจอย่างโล่งอก ‘โชคดียะ ที่ท่านแม่เตือนข้าเรื่องป้ายชื่อ หากลืมละก็อดสมัครนะ’

หมิงจิวเบิกตาโพลง ‘ตาย...ข้าไม่มีป้ายชื่อ!’

นางหันไปมองคนข้างๆ แล้วแค่นเสียงใหญ่ถาม “เจ้า! เจ้ามีป้ายชื่อมาด้วยหรือไม่”

ผู้ถูกถามไม่ตอบโต้ แต่หมิงจิวก็ได้คำตอบแล้ว

‘ถามมาได้...ไม่มีป้ายชื่อแล้วจะมาสมัครได้อย่างไร ไฉนทำจะบ้า!’

ร่างบางมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นทันตา นางพยายามขบคิดว่าจะเอาป้ายชื่อมาจากที่ใด พอรู้ตัวอีกทีก็เดินมาถึงหน้าโต๊ะรับสมัครเสียแล้ว

แม้ตัวอ็ที่เฟิงพันโทษมาหมาดๆ ยังคงอ่อนแรงไม่น้อย ทว่าไม่อาจละเลยหน้าที่ หากปล่อยให้คนอื่นทำงานในส่วนของตน มีหวังโดนแม่ทัพฉีกร่างเป็นแน่ ความอ่อนล้าทำให้เขาหงุดหงิดง่ายกว่าปกติมาก เมื่อเห็นหมิงจิวยืนใจลอย เขาก็ตวาดทันที

“เจ้า! ถ้าไม่สมัครก็ไสหัวไปซะ!”

หมิงจิวได้สติอย่างทันทีว่่งที่ จึงลูกลี้ลุกลนเอ่ย “ละ...สมัครแน่นอน”

ปลายเท้าเข้าไปสามก้าวก็ถึงโต๊ะรับสมัคร

เมื่งัวอึกก็เรียกหาป้ายชื่อในทันที “ป้ายชื่อของเจ้า นำออกมาเร็วๆ”

ร่างบางสะอื้นเล็กน้อย หน้าซีดราวกับสีเปลือกไข่เบ็ด หากไม่สามารถสมัครเข้าร่วมในค่ายนี้ได้ นางมีหวังอดเข้าใกล้สวี่ป้อเยว่แน่ สติที่มีจึงสั่งการให้เอ๋ยไปปิดหน้าต่าง

“ข้า...คือข้าทำป้ายชื่อหาย”

นายทหารอีกคนส่ายหน้าพลาบเอ๋ยอย่างไม่ปราณี “ไม่มีป้ายชื่อก็สมัครไม่ได้!”

หมิงจิ๋วรู้สึกหมดหวังแล้ว คล้ายถอยก็ไม่ได้ เดินต่อไปก็มีอุปสรรคประหนึ่งยืนอยู่ตรงขอบหน้าผาสูงชันไร้กันเหว นางได้ยืนเมื่งัวอึกคิด

‘เจ้านี้...เป็นชาวต้าไปจริงๆ หรือไม่ ป้ายชื่อที่บอกว่าหายอาจเป็นแค่คำโกหก คิดหวังจะเข้าร่วมกองทัพมาล้างความลับเป็นแน่’

หมิงจิ๋วทำตาโต แกว่งตาจับไหวในบัดดล นางแค่อยากเข้าใกล้ชายที่มีรูปพระจันทร์เสี้ยวบนใบหน้าของนางเท่านั้น มิได้อยากรู้ข้อมูลทางทหารสักนิด

‘หากข้ายังเฝ้าอยู่ คงโดนเข้าใจผิดจริงๆ แน่’ คิดแล้วหมิงจิ๋วก็หลุดตัวลงนั่งชันเข่า แกว่งตาที่มองนายทหารรับสมัครรูปไหว ทำให้คล้ายว่าจะร้องไห้แล้ว

เมื่งัวอึกใจอย่างที่สุด ‘บุรุษบ้าอันใด แค่นี้ก็ร้องไห้’

หมิงจิ๋วได้ยินเสียงความคิด จึงเห็นโอกาสอดรำไร รีบปีนหน้าต่างพร้อมมองอีกฝ่ายอย่างผู้ถูกกระทำ

‘เฮลิ...เรื่องร้องไห้ข้าถนัดนัก!’

ท่าทางคล้ายลูกแกะกำลังถูกรุมทำร้ายบังเอิญเข้าตากวฮู้ยเจี้ยนที่กำลังเดินตรวจตรา เขาจึงเอียงศีรษะเพราะนึกสงสัย

คุ้นมาก...คนคนนี้ดูคุ้นตามาก ในที่สุดเขาก็จำได้ สองมือตบกันดังฆาตก่อนเดินดุ่มๆ เข้าไปถามในทันที

“เจ้าคือขอทานในวันนั้น?”

หมิงจิ๋วเหงานหน้ามองผู้มาใหม่ นางจำเขาได้ เขาคือผู้ติดตามแม่ทัพ อีกทั้งยังเคยพูดช่วยจนนางรอดชีวิตจากคมดาบของสวี่ป้อเยว่มาแล้ว หมิงจิ๋วไม่แน่ใจว่าครั้งนี้ชายผู้นี้จะช่วยเหลือตนได้หรือไม่ ทว่านางไร้ทางเลือก จึงฝากความหวังเดียวไว้กับร่างสูงที่เพิ่งปรากฏตัว

“ท่านรองแม่ทัพ เป็นข้าจริงๆ” น้ำตาลั่งไหลออกมาตั้งใจหมิงจิ๋ว

กัวยุ้ยเจี้ยนขมวดคิ้วมุ่น ตวัดหางตาคุมจ้องมองทหารยศต่ำกว่า แวตานั้นแผ่คำถามว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้น ไยถึงรังแกคนอ่อนแอเช่นนี้ เมื่งัวอีกกับทหารอีกนายกลืนน้ำลายอีกใหญ่ รีบแก้ตัวก่อนจะถูกเข้าใจผิด

“ข้าไม่ได้ทำอันใดชายผู้นี้ลัคนิด เขาต่างหากที่เอาแต่ร้องให้ จนข้าทั้งสองปวดหัวเสียแล้วขอรับ”

กัวยุ้ยเจี้ยนเปลี่ยนมามองหมิงจิ๋วอย่างสงสัย “ร้องให้? ด้วยเหตุใดเล่า...”

หมิงจิ๋วขยับตัวยืนตรงก่อนยกมือขึ้นซับน้ำตา ทำคล้ายว่าตัวเองพยายามเข้มแข็งแล้ว “คือข้าทำปายซื้อติดตัวหาย พี่ทหารบอกว่าถ้าข้าไม่มีปายซื้อก็ให้สมัครไม่ได้”

สีหน้าของกัวยุ้ยเจี้ยนฉายแววคลางแคลงใจอย่างล้นเหลือ “ชายคนนี้ตั้งใจมาสมัครเพราะอยากเป็นทหาร หรือแค่อยากมาอยู่ใกล้ท่านแม่ทัพสวี่กันแน่”

หมิงจิ๋วที่ได้ยินเสียงความคิดนั้นเสริมร้องให้ตัดพ้อตัวเอง ที่ไม่อาจทำตามความปรารถนาของบิดาได้

“ฮือ... ข้าผิดต่อท่านพ่อ แล้ว ท่านพ่อ...”

ชายชาตินักรบถึงกับทำอันใดไม่ถูก เกิดมาไม่เคยพบบุรุษร้องไห้คล้ายสตรีเช่นนี้ กัวยุ้ยเจี้ยนนิ่งไปชั่วครู่

“หากปล่อยไว้ร้องไห้ต่อไปจนเสียงเข้าหูท่านแม่ทัพ มีหวังโดนกัดหัวกันทั้งหมดนี่ละ”

หมิงจิ๋วได้ฟังความคิดนั้นแล้วก็ถึงกับหยุดร้อง ไม่กล้าส่งเสียงดังอีก

เพราะหากสวี่บ่อเยว่รู้ว่านางมาสมัครเข้าค่ายทหาร มีหวังโดนไล่ตั้งแต่ยังไม่ทันจะได้เข้าร่วมด้วยซ้ำ นางรีบเปลี่ยนท่าที แค้นเสียงอ่อนดั่งน้ำเย็นไหลเอื่อยแทน

“พ่อของข้าไฝผันให้ข้าเป็นทหาร ก่อนตาย...พ่อสั่งเสียว่าให้ข้าดูแลตัวเองให้ดี และหากมีโอกาสน้อยลงเลที่จะรับใช้บ้านเมือง ข้าเป็นชาวต้าไปรักต้าไปเหมือนชีวิตตัวเอง ท่านรองแม่ทัพ ได้โปรดเห็นใจข้าด้วย”

ความจริงกัวฮุยเจี้ยนก็มีจิตใจอ่อนโยนมิใช่น้อย เพียงแต่เมื่อมาอยู่ข้างกายสวี่บ่อเยว่ก็ทำเอาเสียนิสัย ดิตความดิบห่ามของนายใหญ่มาไม่น้อย เมื่อได้ยินเรื่องเศร้าของขอทานตัวน้อยแล้ว เขาก็อดที่จะสงสารไม่ได้

ร่างสูงถอนหายใจยาว “หายก็ขอใหม่ได้ เอาไว้เข้าร่วมกองทัพแล้ว ถ้าข้ามีโอกาสเข้าเมือง จะพาเจ้าไปติดต่อขอป้ายชื่อใหม่แล้วกัน ในเมื่อมันเป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ ก็ต้องหาทางแก้ไข มิใช่เอาแต่ร้องไห้”

ภาพกัวฮุยเจี้ยนในสายตาทหิงจิวคล้ายเทพบุตรขี่ม้าขาว ที่อ่านในนิยาย ก่อนนอนในภาพก่อนไม่มีผิด รอบกายเขารวกับมีแสงเจิดจายจนนางสับสนตา

‘คนอันใดใจดีซะมด! สวรรค์...เหตุใดชายในคำทำนายถึงไม่ใช่เขา...’

ยิ่งย้อนคิดถึงสีหน้าของสวี่บ่อเยว่ชายในคำทำนายที่แฝงความอำมหิต นางก็รู้สึกอยากร้องให้ขึ้นมาทีเดียว

เมื่อกัวฮุยเจี้ยนรับรองให้หมีงจิวเข้าร่วมในกองทัพได้ ทางเมืองถั่วอีก็
หาได้คิดขัดแย้งใดๆ ไม่ คิดว่าดีเสียอีกที่จบปัญหาได้เสียที ภาพน้ำตาเมื่อครู่ยังติดตาจนขุ่นลูก เขานึกสงสัยว่าเด็กใหม่ผู้นี้จะอดทนฝึกในค่ายทหารได้นานสักเท่าใดกัน เกรงว่าวันเดียวก็อาจจะร้องไห้ขอกลับบ้านแล้วกระมัง

กระนั้นหมีงจิวก็รีบฉีกยิ้มกว้าง คำทำนายทหารทั้งหลายแล้วเดินตามกัวฮุยเจี้ยนเข้าไปด้านใน ร่างสูงเห็นชายหนุ่มลอบตามมาจึงหมุนกายไปกล่าวปราชญ์

“เจ้าอยู่ที่นี่ละ อีกสักพักจะมีทหารมาพาไปเข้าที่พัก”

‘ที่พัก!’ ร่างบางนึกคิดขึ้นได้ เมื่อเข้าร่วมกองทัพย่อมต้องนอนร่วมกับ

ทหารนายอื่น และลืมหักด้วยว่ายามนี้นางเป็นสตรีผู้เดียวท่ามกลางกองทัพที่มีแต่บุรุษเพศ ภาพที่เคยดูจากโทรทัศน์ในภาพก่อนเล่นเข้ามาในหัวคล้ายภาพที่ขยับได้ เนื้อหาคือข่าวเกี่ยวกับหญิงสาวถูกบุรุษหลายสิบคนรุมขืนใจ

หมิงจิวเผลอยกนิ้วขึ้นนับชายหนุ่มทุกคนที่นางเห็นอย่างลืมหัก... สอง... ยิ่งนับหยาดเหงื่อก็ยิ่งผุดซึม ก่อนไหลรากับน้ำตาก ไบหน้าเบื่อนรอยยิ้ม พลันเจื่อนสีประหนึ่งน้ำนมขาว

ที่มีเกินร้อย ไม่สิ...หลายพันกระมัง!

หญิงสาวสลัดความคิดที่ฟุ้งซ่าน นางมียอมเป็นเช่นในข่าวแน่ ขบคิดแล้วก็ยกสองมือขึ้นคว่ำสาบเลือดของตน ขยับให้ปิดมิดชิดขึ้นอีก เจ้าของดวงตาใสเห็นซ้ายแลขวามองรอบกาย เฟ่งมองบุรุษแปลกหน้าหลายคนที่เดินขวักไขว่ตามหน้าที่ ไบหูก็เงี่ยฟังเสียงความคิดของพวกเขา เพื่อจะมีชายคนใดบังเอิญสงสัย กระทั่งรู้ความลับว่าแท้จริงนางเป็นหญิงสาว นางจะได้หาทางหนีได้ทันทั่วทั้ง

นัยน์ตาฉายความหวาดระแวงมองทหารที่ถือทวนอย่างมั่นคง คล้ายกำลังตั้งใจทำหน้าที่ของตนอย่างดีเยี่ยม ทว่าภายใต้ความสงบนิ่ง เขามีความคิดว่า ‘เมื่อค่ายนี้ชะมัด มองไปทางใดก็มีแต่บุรุษ’

หมิงจิวไล่สายตามองทหารร่างเตี้ย บนไบหน้ามีหนวดเพิ่ม ยืนคุมพื้นที่ควบคุมความสงบของกลุ่มทหารใหม่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมเอาการ นางได้ยินความคิดของเขา

‘สตรี...ข้าอยากกอดสตรี!’

จึงหะนั้นเองบุรุษผู้หนึ่งเดินผ่านเบื้องหน้านาง เขาเหลียวมองหมิงจิวตาไม่กะพริบ เสียงในความคิดทำให้หญิงสาวถึงกับขยาด

‘เจ้านี้ทำอะไรได้ ใช้แก้ขัดแทนสตรีคงไม่เลว รูปร่างก็เล็ก ไบหน้าก็ละม้ายคล้ายสตรีไม่น้อย พวกเสื่อหิวทั้งหลายคงจ้องจะลองของเป็นแน่’

ร่างบางยืนเกร็งแข็งขึ้น สายตาจ้องระแวงทุกคนที่ยืนอยู่ใกล้

‘บุรุษคิดแต่เรื่องแบบนี้กันสินะ!’

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป มีทหารนายหนึ่งพาหมิงจิ๋วและคนอื่นๆ ไปยัง
กระโจมที่พัก ผ่ากระโจมสีขาวซุนซึ่งเป็นกระโจมที่พักของทหารระดับปลาย
แถว เพียงยืนอยู่ด้านนอกหมิงจิ๋วก็ได้กลิ่นเหม็นคloy นางยกมือขึ้นขยี้
จมูกด้วยท่าที่ระงัว เกรงว่าทหารรุ่นพี่จะเขม่น ทำให้ชีวิตในค่ายต้องถูกรังแก
เขาก็เป็นได้

ชายหนุ่มที่สมัครร่วมกองทัพในวันแรกมีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยห้าสิบคน กัว-
ฮุยเจียนจัดแจงให้แบ่งตัวอีกแบ่งทหารใหม่เป็นกลุ่ม แล้วเข้าพักตามกระโจม
ทหารฝึกหัด ทว่าแต่ละกระโจมจะมีทหารคอยช่วยเหลือควบคุมประหนึ่งพี่เลี้ยง
ป้องกันมิให้ทหารใหม่ปฏิบัติผิดระเบียบหรือทะเลาะวิวาทกันเอง

ทันทีที่ร่างบางเหยียบเข้าไปในกระโจมกว้าง อากาศร้อนอบอ้าวพลัน
โถมสาดวบหนึ่ง หมิงจิ๋วรู้สึกอึดอัด ประหนึ่งปลาน้อยที่ติดอยู่ในอวน บนพื้น
มีเพียงเสื่อปูเป็นทางยาว หมอนเก่ากับผ้าห่มผืนบาง ไร้อาณาเขตส่วนตัว มี
ชายหนุ่มหลายคนที่นั่งพักอยู่ในนั้นไม่อาจทนความร้อนได้ จึงถอดเสื้อเหลือ
เพียงกางเกง

ในกระโจมเบียดเสียดกว่าที่นางคิด นางตระหนักได้ว่าพื้นที่เท่าแมวดั้น
ตายเช่นนี้ ในยามนอนอาจถูกแขนขาของคนอื่นนอนอยู่ข้างๆ ปิดป้ายมาโดนตัว
ได้ง่ายๆ

หมิงจิ๋วแทบอยากตะโกนออกไป ‘เข้ามาที่นี่เพราะอยากถอดท่านแม่ทัพ
เท่านั้น!’

ทว่าประโยคนี้พูดโผล่ผางออกไปจะดีหรือไม่ นางสะกดกลั้นอารมณ์ ยืน
มองความอึดอัดเสียบๆ ไร้เสียงโต้เถียงใดๆ กระทั่งทหารนายหนึ่งถามเสียงดัง
ขึ้นมา

“มีข้อสงสัยอีกหรือไม่”

หมิงจิ๋วยกมือทันทันใด แวดตาไร้เล่ห์เหลี่ยมสอดมองกลุ่มคนที่จ้องกลับ
คล้ายต่อว่า ริมฝีปากหยักบางคล้ายเกลียวเมฆเผยอเล็กน้อย ก่อนถามเสียง
อ่อนประหนึ่งกึ่งหลิวต้องสายลม

“ชะ...ข้า ค่ะ...คือ...จะอาบน้ำได้เมื่อใดขอรับ”

บรรยาการภายในกระโจมดูจ๋าในชั่วพริบตา เงียบกริบกระทั่งเสียงลมพัดกลบทุกสรรพสิ่ง หมิงจิวเริ่มใจฝ่อ ‘นี่ข้าพูดผิดกระนั้นหรือ...’

ฉับพลันนั้นเสียงหัวเราะก็ดังสนั่นลั่นกระโจม ทุกคนล้วนขบขัน ชายหนุ่มที่คิดอาจหาญอยากเข้าร่วมกองทัพ ไฉนยังคงห่วงความสะอาดเล่า ร่างใหญ่ของชายฉกรรจ์ของหัวเราะจนปวดท้อง ก่อนหัวหน้านักลุ่มทหารจะเปล่งเสียงดัง

“ที่นี่หาผู้ใดต้องอาบน้ำไม่!”

หมิงจิวรู้สึกคล้ายถูกสายฟ้าฟาดเปรี้ยงเดียวผ่ากระหม่อมน้อยๆ จนไหม้เกรียม วิญญาณของนางค่อยๆ ตกลงไปในห้วงหลุมดำอันกว้างใหญ่ ทุกสิ่งให้ลอยแคว้งคว้างอย่างเดียวตายป่านั่น

‘ทหารที่นี่ไม่อาบน้ำ สวรรค์! ข้าข้าให้ตายเสียเถอะ’

หมิงจิวหน้าดำมืด สำหรับบุรุษอาจเป็นเรื่องธรรมดา ทว่าสำหรับสตรีคือขุมนรกดีๆ นี่เอง!

เมื่ง้าวเดินตามมาด้วยความเรียบร้อย บังเอิญได้ยินเต็มสองหู เขาเห็นทหารร่างเล็กบอบบางราวกับกิ่งไม้เปราะ พลันนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่แล้วเกิดขยาดทันใด ในใจภาวนาว่า ‘อย่าร้องนะ...ข้าเกลียดบุรุษร้องไห้อีกนัก’

จากนั้นก็พลันเปิดปากอย่างว่องไว “หากอยากอาบน้ำก็มีทะเลสาบอยู่ไม่ไกล ทหารที่นี่มิใช่ไม่อาบน้ำ ทว่านานๆ อาบครั้งต่างหาก ในเมื่อเจ้าคิดจะมาเป็นทหารแล้ว เหตุใดยังสำอวยนัก หากรักสะอาดมากก็ใส่หัวไปจากที่นี่ซะ!”

‘ใส่หัวไป’

คำนี้อีกแล้ว หมิงจิวย้อนนึกถึงกาลก่อนที่นางถูกสวี่ป้อเยว่จับไป พอมาได้ยินจากปากนายกองผู้นี้แล้วช่างน่าขันนัก จะนายใหญ่หรือผู้ใต้บังคับบัญชาก็มีนิสัยหยาบกระด้างไม่ต่างกัน

ยามตึกตื่นท้องฟ้ากลายเป็นสีน้ำหมึก เปิดโล่งไร่เมฆปกคลุมซ่อนเร้น

ดวงจันทร์กลมเกลี้ยงสีเงินยวงลอยจรัส ชับกับดวงดาวที่กะพริบเปล่งรัศมี ภายในกระโจมนอนของหมีงิ้วพอมิแสงจากภายนอกสาดถึง แม้ตะเกียงจะดับลงก็ยังคงมองเห็นภาพได้แจ่มชัด

ร่างบางนั่งขัดตัวอยู่ตรงมุมกระโจม ยอมสละที่นอนให้คนข้างๆ มีพื้นที่ปิดปายแขนและขามากขึ้น คางมนเกยทับสองเรียวแขนที่ทอดเช่า เบิกตาโตแข็งขันขับไล่ความง่วงที่เริ่มกัดกิน

‘ข้าจะเพลอหลับไม่ได้!’

เสียงกรนของชายฉกรรจ์ที่นอนหลับเรียวแฉว คล้ายแผ่นกระดานต่อยาวเป็นทางเดิน ประหนึ่งเสียงชูคำรามของสัตว์ร้ายตามป่าเขา ดูพวกเขากำลังแข่งกันข่มขู่อีกฝ่ายอย่างเอาเป็นเอาตาย หากผู้ใดกรนดังน้อยกว่าย่อมเป็นผู้แพ้

หมีงิ้วสะดุ้งตื่นสองครั้งเพื่อขับไล่ความง่วงเจีย นางยังคงทำใจไม่ได้ที่ต้องนอนร่วมกระโจมกับชายแปลกหน้า หวาดกลัวไม่น้อยว่าหากปล่อยตัวเมื่อใดก็อาจถูกข่มเหงเมื่อนั้น

ความหวาดกลัวพลันทวีทับถมขึ้นกลางใจ ร่างเล็กขัดตัวกลมซ่อนสัดส่วนอันหวงเหิน ขณะที่นั่งอยู่สายลมที่พัดผ่านม่านกระโจมบริเวณทางเข้า ทำให้สัมผัสกับความหนาวเหน็บ ความเย็บสัลดแว้งว้างในราตรีนี้ช่างยาวนาน

ผ่านไปราวสองชั่วยาม ร่างของนางก็เริ่มโงนเงนจนแทบคุมสติมิได้

ทันใดนั้นเสียงละเมอจากนายทหารผู้หนึ่งก็ดังขึ้น “น้องสาวจ๊ะ! มา... มาหาพี่... ให้พี่กอดสักทีสิ”

เส้นประสาทของหมีงิ้วตึงตึง ดวงตาโตลูกวาวหายง่วงในฉับพลัน นางถดตัวขดร่างให้เล็กลงอีก รอคอยทั้งเสียงนั้นเงียบไป นางจึงรู้ว่าแท้จริงทหารคนนั้นแค่นอนละเมอ ทว่ากว่าจะรู้ สติของนางก็กระเจิดกระเจิงมิใช่น้อย ในทรวงอกแน่นหนักคล้ายมีหินก้อนใหญ่กดทับ หญิงสาวจึงตัดสินใจเลิกม่าน แล้วเดินออกจากกระโจมไป

เพียงเอียงอย่างผ่านมานกระโจม สายลมเย็นระคนน้ำค้างก็พัดผ่านร่าง
เสียดสีจนผิวนางสับสน ไกลป่าและไกลแหล่งน้ำ อีกทั้งยังมีต้นไม้รายล้อม
จึงไม่แปลกที่น้ำค้างจะมากมายเช่นนี้

หมิงจิวมองซ้ายก่อนมองขวา ไม่เห็นทหารที่ยืนยามบริเวณกระโจมพัก
ของทหารใหม่ จึงได้ที่เดินสำรวจหามุมสงบ เมื่อเดินผ่านกระโจมสองหลัง นาง
ก็เห็นทางเดินทอดยาว ร่างเล็กรีบย่ำเท้าเดินตรงไปถึงคอกม้าแบบเปิดกว้าง
ไร้ประตู มีเพียงหญ้าคาที่ใช้มุงหลังคาไว้เท่านั้น

ครั้นสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอด นางก็หันไปหามุมเงียบในทันใด ทว่า
ขณะนั้นเองก็ปรากฏเงาคนตะคุ่ม พร้อมเสียงที่เปล่งถามกังวาน

“เจ้าเป็นใคร!”

หมิงจิวไม่ตอบ นางรอนงเงานั้นเดินเข้ามาใกล้ กระนั้นแสงจันทร์สาด
ส่องกระทบร่างผู้มาใหม่ เขาคือสวีป้อเยว่ ยักษ์แดงแห่งต้าไป หมิงจิวจึงรีบ
รายงานตัว

“ชะ...ข้า...หมิงจิวขอรับ”

“หมิงจิว?” เสียงเขาเอื่อยย่ำ ก่อนจำได้ว่าผู้นี้ละคือจอมโจรขโมยกอด
สวีป้อเยว่เผลอถอยหลังไปครึ่งก้าว ดวงตาขุ่นซึ่งจ้องค้าง หมิงจิวเห็น
ท่าทางเมทัพบแล้วตกใจยิ่งกว่า คล้ายว่าเขากำลังระแวงนางมิใช่น้อย

ร่างใหญ่แค่นเสียงเหยิ่มไถ่ถาม “เจ้าอีกแล้ว? เจ้ามาทำอันใดในค่าย
อวี๋กวนของข้า หรือว่า...” ประโยคสุดท้ายยังคงกล่าวไม่ทันจบ สวีป้อเยว่รู้สึก
กระดากเกินกว่าจะเปรยออกมาว่า

‘เจ้าตั้งใจจะมาขโมยกอดข้าอีกอย่างนั้นรึ’

หมิงจิวไม่ได้ยินเสียงความคิดของสวีป้อเยว่ นางจึงมีอายุรู้ว่าเขาตั้งใจ
จะเอ่ยคำใดต่อ

นางบอกอย่างว่องไว “ข้ามาสัปดาห์เป็นทหารขอรับ วันนี้เป็นวันแรก ก็
เลยตื่นแต่เช้าจนนอนไม่หลับ”

‘ข้าแค่กลัวเสียสิทธิ์กระทั้งในกระโจมจนไม่กล้านอนต่างหาก’

สรีรป้อเยว่กลางแคลงใจในวัตถุประสงค์ของอีกฝ่ายยิ่งนัก นัยน์ตาลุ่มลึกแสนเยือกเย็นคล้ายว่าพร้อมจะดูวิญญาณได้ จ้องประเมินอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า เสียงหนักกว่าภูเขาดังลั่นสนั่น

“หากข้าพบว่าแท้จริงเจ้ามิได้สมัครทหารหมายฝึกปรือตนเองเพื่อรับใช้ข้าไปแล้วละก็ เมื่อนั้นข้าไม่เอาเจ้าไว้แน่!” กล่าวจบสรีรป้อเยว่ก็พลันสะบัดชายผ้า หมุนกายกำยำเดินกลับไปยังกระโจมของตน ก่อนไปเขาก็เอ่ยอีกประโยคสั้นๆ

“เพ่นพ่านกลางดึกมีโทษโบายห้าสิบไม้”

หญิงสาวรู้สึกคล้ายถูกริดเลียด กายเย็นเฉียบ ไม่กล้าเพ่นพ่านแล้ว

นางรีบสำรวจมองไปรอบด้าน กระทั่งพบว่ามิมุมหนึ่งลับตาคน บริเวณนั้นมีกองฟางขนาดใหญ่กองทับถมสูงเทียมศีรษะ นุ่มพอเหมาะที่จะใช้แทนเตียง นางจึงทุ้มกายลงนอน เหยียดร่างคลายความเหนื่อยล้า ก่อนขยับตะแคงข้างแล้วขดตัวนอน

โชคดีที่มีอาชาตัวบีบีนคอยบังกระแสนลม ลมหนาวจึงพัดเข้ามายังบริเวณที่นางนอนได้น้อย ทำให้พอทนกับอากาศยามค่ำคืนที่ไร้ซึ่งหมอนและผ้าห่มได้บ้าง ทว่ากลิ่นสาบในคอกม้าแห่งนี้ ทำเอานางยากจะข่มตาหลับลงโดยง่าย

ผ่านไปหนึ่งชั่วยาม หมิงจิ๋วก็พบว่ากลิ่นสาบม้าไม่ใช่อุปสรรคอีกต่อไป เมื่อความวังมัจฉาตีเสียจนสมองสั่งการเพียงแค่ว่านอนได้แล้ว...นอนเถอะ! นางจึงหลับสนิท